

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Z\Žamboch Miroslav\M_Žamboch-Ocel,krev a Smrt.pdb

PDB Name: M_Žamboch-Ocel,krev a Smrt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Žamboch

Ocel, krev a Smrt

Z lesa vyšel muž. Spíše chlapec. Čtrnáctiletý hoch s nejskrovnější výbavou osamělého chodce. Nerozhodně se zastavil na volném prostranství a zvědavě se rozhlédl. Úzký pás nehostinného skalnatého pobřeží a ještě nehostinnější šíř oceán. Vlny se se sykotem rozbíjely o břeh, prudký vítr je obíral o jejich pyšné pěnové chocholy, sem tam mořské proudy vyplavily ledovou kru. Chlapec se přiblížil k rozhraní vody a země a zůstal stát. Na hocha svého věku byl vysoký a vyzáblý. V jeho tváři se ostře rýsovaly kosti lebky, ze zapadlých očí a z úsporných pohybů čísel hlad. Hlad tak častý, že si ho Olaf Hangeron ani neuvědomoval.

Zkušeně vybral nejprůhodnější místo pro tábořiště, nanosil zásobu zledovatělého dřeva a rychleji, než by to svedla většina mužů, rozdělával oheň.

Hrál se v teple plamenů a s klidem, který přináší konečná rezignace, pozoroval oceán. Došel až k pobřeží, aby zde o samotě zemřel. Celý rok putoval nekonečnými lesy, míjel řídké ostrůvky lidských osad a hledal společenství, které by ho přijalo mezi sebe. Marně. V zemi, kde je hranice mezi životem a smrtí úzká, kde každý rok hrozí hlad, kde se jednotlivec nemůže postavit přírodě a nepřátelskému okolí, se rodové svazky ctí nade vše. Klan se o své lidi postará, jak nejlépe může, ale každý jiný je nepřítel. Takový panuje zákon. Krutý, avšak všeobecně uznávaný. A Olaf se jako poslední z rodu stal naprostým vyvržencem. Zoufalcem bez naděje, bez budoucnosti. Nikde nenalezl soucit či milosrdenství. Pokud měl štěstí, zahnal ho od palisády osady děšť kamenů, v horším případě na něho poštváli psy, nebo dokonce lovce. Kožešiny, v nichž byl oblečen, měly větší cenu než jeho život. Vzpomenul si na své poslední setkání s lidmi a přes tvář mu přelétl studený úsměv. Poslali za ním tři lovce. Muži byli bezstarostní, nepředpokládali, že i lovené mládě může mít drápy. Stačily tři šípky. Získal tehdy mnoho věcí a několik dnů nestrádal hladem. Ale to už bylo dávno. Na pocit sytosti zapomněl, stejně jako zapomněl na rodiče a lásku, se kterou ho vychovávali. Jeho jednobarevné vzpomínky začínaly temnou nocí prosvětlenou požáry a rozervanou křikem umírajících. Olafův klan tehdy prohrál v odvčém boji o přežití. Podobnou noc pak prožil ještě jednou. Pomstil se, ale zároveň přišel i o většinu toho, co činí člověka člověkem. O poslední zbytek lidství ho připravil rok osamělého putování divočinou. Zůstala jen nenávisť k lidem. Ke všem bez výjimky.

Místo, které si vybral pro tábořiště, se mu zamlouvalo. Rozbalil dva podlouhlé balíky připevněné k torně, jeden skrýval meč druhý sekeru, a položil je do protilehlých stran ohniště. Zbraně, ač každá očividně pocházela z jiné země a z jiného času, byly mistrovské práce svého druhu. Meč patřil jeho otci, sekera strýci.

Po chvíli podivné strnulosti vytáhl ze skoro prázdného vaku na kost zmrzlou veverku a opatrně, aby ze skrovného sousta neztratil ani uncí, ji stáhl a začal opékat. Nedělal si iluze, že by mu ubohé jídlo dodalo sílu k další pouti. Už ani neměl proč se stávat. Rok putování ho zbavil nadějí. Čekal, až se maso dopeče, a pozoroval oceán. Jeho nekonečná proměnlivost, současně však i jakási stálost, se mu líbily. Na horizontu se objevila tečka, která se poznenáhlu změnila v loď mířící k pobřeží. Olaf si neuvědomoval, co znamená loď na začátku zimy na širém moři. V okamžiku, kdy se zakousl do masa, drakar přirazil ke břehu. Beze strachu pozoroval vylovení posádky.

Vikingové naskákali do vody a jako jeden muž poklusem zamířili k ohni. Přihrbení, v šupinatých pancířích, se sekerami a štíty v rukou. Nehlučeli, neřvali, nepovzbuzovali se bojovým křikem. Bylo slyšet pouze vrzání kůže, cinkot oceli, rychlé oddechování a skřípot kamenů.

V účelnosti a dravčí dychtivosti jejich pohybů se skrývalo cosi nelidského a úděsného. Oči jim planuly nepřirozeným studeným leskem, jako mrazivý mrak je obklopovala hrůza.

První útočná řada dorazila až k Olafovi. Štíty pozdvížené k obraně, hladové sekery připraveny. Chlapec pomalu uždíboval ze své pečinky a s unaveným zájmem pozoroval muže, kteří ho přišli zabít. Vikingové však náhle strnuli, jejich oči vyhasly a veškerá energie je opustila. Zbraně si volně přehodili přes rameno, nebo se o ně opřeli jako o stařecké hole. Ze sevřené formace vystoupil obrovský muž. Z pod rohaté helmy vykukovala změt' rezavých vlasů, studenýma očima si přeměřoval Olafa od hlavy k patě a tvářil se, jako by něco hledal. Ať to bylo cokoli, nenalezl to. Po chvíli si všiml zbraní na zemi. Přiblížil se k sekyře, přičemž vstoupil do ohně. Žár nevnímal, dokonce se zdálo, že se od něho plameny odtahují. Pomalu se skláněl ke zbraní. Natahoval k ní ruku a celý se třásl. Už už se zdálo, že sekeru uchopí, když Olaf promluvil.

"Dotkni se jí a zabiju tě."

Hlas zřejmě přerušil jakési neviditelné pouto. Zrzavec se napřímil a otočil k chlapci. Absurdnosti výhrůžky si nevšímal.

"Jsi Hangeron?"

Olaf opětoval jeho pohled a vážným hlasem odpověděl.

"Olaf Hangeron."

Viking zavrtěl hlavou.

"Tohle je Kellyho sekera."

Olaf neodporoval. Ano, jeho strýc se skutečně jmenoval Kelly Omrod. Zrzavec přisedl k ohni a s ním i ostatní vikingové.

Mlčeli. Po chvíli bez zjevné příčiny několik mužů vstalo a odešlo k lodi pro jídlo, jiní založili další ohně. Mrazivým vzduchem se začala šířit vůně pečeného masa. Olaf cítil jak se mu v ústech sbíhají sliny, jeho žaludek nespokojeně protestoval. Pomalu dojedl veverka a pohodlněji se usadil. Únava mu zavírala oči.

"Kelly?"

Až po chvíli si Olaf uvědomil, že oslovení patří jemu.

"Jsem Olaf Hangeron," ohradil se.

"Kelly," zopakoval Zrzavec jako by ho neslyšel a podal Olafovi kus masa a pytlík naplněným drcenými sušenými plackami. Olaf se s účelovou hltavostí, kdykoliv mu večeri mohli sebrat, pustil do jídla.

Slabý vítr utichl, nevýraznou šed' oblohy zakryly tmavé mraky. Nehybný vzduch voněl sněhem. Olaf vychutnával nezvyklé pohodlí. Nepamatoval si, kdy naposledy měl plné břicho a netřásl se zimou. Usnul.

Muži jedli pomalu a mlčky, nikdo nezaklel, nikdo nezažertoval. Chmurní muži v ledové zemi.

"Potřebujeme veslaře," řekl Zrzavec. Viking po jeho levici, trochu menší, ale stejně rozložitý, beze slova vstal, postavil se před Olafa a stejně jako na počátku Zrzavec, si ho dlouho prohlížel.

"Bude dobrý."

Postupně se tak vystřídali všichni muži a nikdo nepronesl více než dvě slova. Nakonec Zrzavec Olafem zatřásl.

"Vstávej Kelly."

Olaf otevřel oči. Byly krvavé únavou a studené jako oceán.

"Co chceš?"

"Potřebujeme muže," řekl viking a upřeně chlapce pozoroval. Olaf nad odpovědí nepřemýšlel, něco už dříve rozhodlo za něj.

"Půjdu s vámi."

Než opět zavřel oči, krátkým pohledem přelétl horizont. Zdálo se mu, že na moři čeká ještě jedna loď. Šedá, její obrysy se rozplývaly do ztracena.

V noci se zvedl vítr, ale sněžit nepřestalo. Rozeklaná skaliska a velké balvany chránily tábořiště před nejprudšími poryvy bouře, divoce se zmitající ohně nedokázaly zaplašit tmu dále než na pár kroků. Vikingové spali zahalení do těžkých houní a kožešin. Ve tmě rozptýlené jen skomírajícími plameny, vmáčknutí do sebemenších rozsedlin mezi skalisky, připomínali prastaré mumie vysušené mrazivými staletími. Moře skučelo, jeho hluboký rozervaný hlas se mísil s pronikavým zpěvem vichru, sem tam zakřičel vyvrácený strom. Uprostřed noci se Zrzavec probudil. Vyhrabal se z pohodlného peřechu a chvíli mu trvalo než objevil Olafa. Vítr se sněhem proměnili chlapcovo lože z kožešin a smrkových větví v téměř neviditelný bílý pahorek. Viking se předklonil a vztáhl nad chlapce ruce, jako by se hřál nad neviditelným ohněm. Postupně se kolem něj shromáždili ostatní muži a napodobili ho. Sníh na dvou místech začal tát, až se vytvořily černé obrysy, které ani vánice nadokázala ihned zahladit. Otisk meče a sekery. Tváře vikingů ztratily část své ztrnulosti, objevila se v nich jakási zvrácená spokojenost.

Druhého dne se bouře poněkud utišila, ale přesto by se ještě žádný soudný námořník na moře nevydal. Vysoké vlny stále nepřátelsky syčely, vítr měl v křečovitých záchvěvech dost síly na to, aby polámал i silné stěžně kupeckých lodí. Vikingové jako by vzedmutý oceán neviděli. Štíhlý a lehký trup jejich lodi připomínal ve srovnání s běsnícími vlnami dětskou hračku. Nastoupili a s jistotou získanou mnohaletými zkušenostmi, intuicí i absolutním pohrdáním životem vypluli. Jejich drakar patřil k největším a na rozdíl od obvyklých plavidel severanů měl mohutný kýl, který umožňoval plout pod čtvercovou plachtou i za nepříznivého počasí. Ovšem pouze pokud si lidé na palubě příliš necenili svých životů.

Jakmile to bylo jen trochu možné, muži zasedli k veslům a s dychtivým úsilím hnali loď vpřed na širý oceán. Olafa se zmocnilo opojné uvolnění. V rukou svíral dlaněmi ohlazenou rukojeť vesla. Bylo pro něj příliš těžké a občas mu vyklouzlo z prokřehlých rukou. Spršky vodní tříště neustále skrápěly jeho tvář, namrzaly na oděvu a štípaly v očích. Několikrát se, vyčerpán nelidskou námahou, v bezvědomí svalil na podlahu - ďábelské tempo by ztrhalo i dospělé muže, natož čtrnáctiletého chlapce. Pokaždé se však otřepal a vrátil na místo. Nikdo ho nenutil a šedivá studená oblaka spojující se na horizontu s bezútesným oceánem také nijak nepobízela ke spěchu. Přesto Kelly, pomalu si začal zvykat na své nové jméno, vesloval spolu s ostatními tvrději než otroci na válečných galérách.

Olaf - Kelly si neuvědomoval, jak dlouho plují. Svět se pro něj zúžil na olovené nebe, šedivé moře, záda muže před ním, krví obarvenou rukojeť vesla a bolest. Ale ta brzy zmizela. Buďto přivykl, nebo si ji oblíbil. Ve veslařském transu postupně splýval s uzavřeným společenstvím pirátů a stával se jedním z nich. Svým způsobem byl šťastný.

Vikingové směřovali k severu. Po dlouhé plavbě, kdy stále častěji padal sníh a slunce ani během dne nevycházelo nad horizont, dorazili k ostrovu. Kolmé břehy rostly přímo z bouřících vod, oko jako by odmítalo uznat za skutečnost rozplizlou šed' jeho skal, barvu bez chuti i jiskry, která ho spíše než do reálného světa, řadila do říše mýtů a legend.

Vikingové na první pokus propluli skrytou kamennou branou a vylodili se v chráněném přístavu zapomenutého ostrova Norfloston.

Kelly - Olaf se po přistání bez váhání zařadil na konec dlouhého zástupu mužů. Nalehko, jen se skrovnou výstrojí se vydali kamenitou stezkou do skal. Pěšina brzy skončila a zdálo se, že dál cesta nepokračuje. Zrzavec však bez váhání otevřel skryté dveře ve skále a vstoupil do tmy.

Kelly - Olaf v tichém úžasu procházel prostorným podzemím, které kdysi dávno vybudoval někdo velice mocný. Ani po tisíciletích nezustaly monstrózní, hrůzu nahánějící stavby opuštěné. Občas ucítili závaný páchnoucího vzduchu, jak je zvířil pohyb velkých těl, po celou dobu se hned z větší či menší blízkosti ozývaly šoupavé kroky neviditelných strážců. Život ukrývající se ve tmě je však nechal projít, jakoby ctil starou dohodu.

Překonali několik temných mil a vystoupali k povrchu stolové náhorní plošiny, kde tisíc stop nad mořskou hladinou stálo město. I zde se většina domů a chrámů nacházela pod zemí, ale z časem ohlodaných stěn dýchala práce lidské rasy. Vikingové se samozřejmostí domácích pánů otevřeli jedny ze zabarikádovaných dveří do největšího z paláců a vstoupili dovnitř. Kelly - Olaf zkameněl úžasem. Ocítl se v prostorách zaplněných neskutečným bohatstvím. Zlato, diamanty, platina, safíry a spousta dalších neznámých drahokamů se volně povalovala na zemi, na hromadách ležely balíky nejjemnějšího hedvábí pomíchané s ohněm tvrzenými býčími kůžemi, stříbrem protkávaným damaškem a kusy drahocenných zbrojí. Mezi neskutečnou nádherou se jako pěst na oko vyjímaly zplesnivělé zbytky jídel, trosky výstroje a další stopy dlouhého táboření. Kelly - Olaf okamžitě pochopil, že bohatství nepochází z minulosti, ale z loupeživých výprav vikingů. Muselo uplynout mnoho let, než nashromáždili tak ohromné poklady. Nenapadlo ho přemýšlet nad tím, proč se muži s svým bohatstvím ukrývají, místo aby si za něj koupili to, po čem touží.

Následujícího dne začala zima, jak ji zná jen málo lidí. Severní vítr přihnál od pobřeží Velké pevniny myriády ker a ve chvílce proměnil hladinu oceánu v chaotickou změt' ledových hor a údolí, sněhové mraky se ztratily kdesi na jihu, vzduch zosřel mrazem, víchr pronikající až do morku kostí se bez ustání proháněl mezi zvětřalými zdmi starého města a lámal na kámen zmrzlé stromy.

Vikingové se utábořili v největším sále. Uprostřed rozdělali oheň a veškerý čas trávili v ponurém mlčení. Někteří bez ustání hleděli do plamenů, jakoby jim proměnlivá žlutá záře něco připomínala. Něco téměř zapomenutého, ale příjemného. Do jejich zarostlých tváří se postupně vkrádalo divoké šílenství, odraz touhy stravující je zevnitř. Olaf - Kelly se usídlil osamotě v nedaleké komnatě. Kolem svého lože rozložil sekeru, meč a luk. Podvědomě dbal, aby se sečné zbraně navzájem nikdy nedotkly. Většinou seděl stranou a ztrnule přežíval čas zimy, pouze někdy ho přemohl záchvat činnosti vzbuzený zvědavostí. Pak vyrážel na dlouhé procházky do nekonečného labyrintu města, nebo chodil i na několikadenní výpravy do zmrzlých norflosterských lesů. Nikdy však nic neuložil. I když kořist stopoval jak nejlépe uměl - a rok osamělého života ho tomuto umění naučil víc než dobře. Zvířata, jakmile se k nim přiblížila, zneklidněla a prchala v panickém strachu.

Jak čas plynul, i v Olafovi - Kellym narůstal nepochopitelný nepokoj. Zpočátku to bylo jen jakési nejasné nutkání, které se však postupně změnilo v zničitelnou bleskovitost. Třásl se, prsty se mu samovolně rozevíraly a svíraly, jakoby něco hledaly, často se v noci budil se zuřivým výkřikem na rtech. Vikingové na tom byli mnohem hůř. Olaf - Kelly v čím dál tím řidších chvílích soudnosti slyšel jejich šílený řev a tlumené rány - to sekerami, palicemi, ale i holými rukama tloukli ve zvířecím ámoku do stěn. Někdy upadali do horečnatého transu, který končil pěnou na ústech a bezvědomím. V den, kdy labutí píseň zimy, týdenní zběsilý hurikán, rozbil a odvál ledovou krustu poutající oceán, vše skončilo. Vikingové a Olaf - Kelly s nimi, byli náhle zcela klidní, jen jejich oči plály studeným leskem. Bez jediného slova domluvy se začali chystat k vyplutí.

Štíhlý drakar hnaný dvaceti páry vesel a příznivým větrem prořezával jako hřbetní ploutev žraloka nekonečnou hladinu oceánu. Vikingové směřovali na jih, k patnáct set mil dlouhému řetězci Kupeckých ostrovů. Ledový vítr stále ještě nepříjemně bodal do tváří, občas zahrozila krátká, ale divoká bouře. Žádná přírodní síla však nemohla zastavit Zrzavce a jeho muže. Ostrá příď lodi rozstříkovala vodu do zářivých fontán, krev zběsileji a zběsileji pulsovala v žilách, mozky se chvěly touhou, která se měla brzy naplnit.

Olaf - Kelly snadno udržoval nasazené tempo. Už nebyl vyzábělým hochem, který neznal nic, než hlad. Během dlouhé zimy vyrostl a zesílil. Měřil něco pod šest stop a vážil asi sto devadesát liber. Stále byl nejmenší a nejslabší, ale vikingové ho považovali za sobě rovného.

Skončila další směna u vesel. Olaf - Kelly s třicátkou mužů mlčky přežíval volno při střídání. Se závisí sledoval veslaře a snažil se zapomenout na temné dunění bubnů touhy ve spáncích, když náhle přišla změna. Jestliže před okamžikem pluli rychlostí hladové kosatky, nyní se loď změnila v sokola v střemhlavém letu. Záběry vesel se prodloužily, svaly paží třímající dřevěná křídla drakarů ztvrdly v kámen, záda veslařů se prohnila jako tětivy luků. Naproti tomu dech zklidněl a nepokoj dohánějící až k nepřičetnosti zmizel. Drakar klouzal klouzal údolními vln neskutečnou rychlostí, jasanové dřevo tiše skřípělo, trup vibroval. Olaf - Kelly se postavil a podíval dopředu. V dáli na horizontu jasně rozeznával skvrnu lodi. Jak záviděl mužům u vesel! Aniž si přesně uvědomoval, co dělá, vzal si luk a postavil se na příď. Třebaže ho každá druhá vlna mohla smést, zůstal tam s pohledem upřeným na kořist.

Loď nebyla neohrabaná kupecká plachetnice, ale vojenská hlídková dvojveslice se stovkou mužů na palubě. Přestože síly byly více než vyrovnané a z boje nekynula žádná kořist, piráti nepolevovali v úsilí. Naproti tomu se vojáci, přes svou početní převahu, snažili boji uniknout. Marně. V okamžiku, kdy se vzdálenost mezi loďmi zkrátila na sto yardů, vypustil Olaf - Kelly první šíp. Bubeník udávající vojákům rytmus se zřítíl s prostřeleným hrdlem. Zaznělo několik vzteklych výkřiků a vzápětí vyletěl tucet střel. Všechny minuly. Olaf - Kelly se studeně uškříbl a podruhé napjal luk. Něčeho se nedržel, balancoval nad vodou, veškerou pozornost soustředil na cíl. Využil příznivého zhoupnutí lodi, tětíva zadrnčela. Druhý mrtvý. Vikingové potěšeně zamručeli.

Vzdálenost mezi loďmi se zkrátila na polovinu a jeden z nepřátelských lučišníků se konečně trefil. Drátěná zbroj však odolala a Olaf - Kelly se zvráceně rozesmál.

Drakar a dvojveslice pluly bok po boku, do zahájení skutečného boje chyběly poslední okamžiky. Na jedné straně řada uniformních štítů, přileb a mečů, na druhé šilené tváře a sbírka nejrůznějších zbraní. Zrzavec se náhle plnou silou opřel do kormidelního vesla, mezera mezi loďmi se ještě více zmenšila, háky na dlouhých tyčích se zakously do paluby galéry, dřevo zasténalo a lodě se spojily.

Prudký náraz, který zkušení vikingové očekávali, podrazil Olafovi - Kellymu nohy. Zdržení zapříčinilo, že se nezúčastnil prvního útoku na oceli se lesknoucí hráz. Naštěstí, neboť se svým umem a obratností nemohl obstát. Hned v prvním okamžiku by stejně jako všichni obyčejní muži zanechal svůj život na hradbě štítů a mečů protřelých žoldnéřů.

Vikingové však byli nelidsky dokonalí bojovníci. Zuřivost jim nazatémnila mozek, naopak. Zrychlila myšlenky, zpřesnila ruku, utužila svaly. Oni toužili po zabíjení, žili zabíjením, rozsévání smrti bylo smyslem jejich existence.

Vojáci neodolali brutálnímu útoku a obranná linie se roztříštila na množství bojujících skupin. Olaf - Kelly s pozdvíženým mečem přeskočil na palubu galéry a bez zaváhání se vrhl na nejbližšího nepřítele. Byl jím vysoký muž ve stříbrem zdobeném pancíři, bitevní chaos ho právě oddělil od jeho protivníka. Nyní se chladnokrevně rozhlížel a hledal, kde by nejlépe uplatnil svou zbraň. Mladíka, který mu běžel vstříc, si všiml ihned. Mírně sklonil meč. Poznal, že soupeř je nezkušený a myslí pouze na útok. Olaf - Kelly udeřil. Okolní svět pro něj zanikl ve zpěvu oceli. Rána byla očekávaná, ne však její rychlost a síla. Muž v poslední chvíli nabyl ztracenou rovnováhu a odvrátil další sek, razance úderu ho znovu celého zkroutila, na protiútok ani nepomyslel. A Olaf - Kelly bezhlavě bil a bil, až brutalita jeho ran zvítězila. Důstojník zcela ochromen, nedokázal pozvednout paži k obraně a meč rozdrtil helmici i s lebkou.

Boj skončil stejně rychle jako začal. Na jedné straně si smrt vzala vše, na druhé pouze jediného muže. Zatím, poněvadž osm pirátů leželo na palubě s těžkými ranami. Nikdo nedokáže přežít s otevřeným bokem, či vlastními střevy na podlaze. Kupodivu se však vikingové postarali nejprve právě o nejhůře postižené - starostlivě je ošetřili a nechali ležet na místech, kde padli.

Olaf - Kelly se z bitevního šilenství vzpamatovával jen pomalu. V ruce stále držel zakrvácený meč, fascinovaně ho pozoroval a bezmyšlenkovitě se usmíval. Rameno měl ochrnuté po zásahu, hlava mu třeštila, ale cítil se navýsost šťastný, místo bolesti ran ho zaplavovala extatická rozkoš. Když se po dlouhé době částečně probral, s údivem zpozoroval, že bledost tváří smrtelně raněných ustupuje a jejich rány se zacelují. Vikingové se zázračně uzdravovali na loži z těl zabitých nepřátel.

Zbytek dne uplynul ve spokojeném tichu. Lodě pluly pevně spojeny bok po boku, piráti se zdržovali na galéře. Odpočívali a vychutnávali suchý pach smrti, který zatím nestačil zesládnout hnilobným rozkladem. Pouze Zrzavec se neoddával nečinnosti a něco na přídě se zaujetím vyráběl.

Olaf - Kelly se přizpůsobil ostatním. Ležel na palubě, a mlčky pozoroval oceán. Jak přehlížel nekonečné vodní spousty, zdálo se mu, že někde na horizontu vidí nezřetelnou skvrnu - loď. Vnímал ji jen občas, periferním viděním. Tentokrát v něm přítomnost cizího plavidla neprobudila vražednou zuřivost, spíše jakési podvědomé sympatie.

Den uplynul, Slunce zapadlo a s tmou přišel sychravý chlad. Fluidum smrti, které na piráty působilo jako droga, se pozvolna vytrácelo do prostoru, v jejich myslích opět začínalo hlodat temné nutkání. Přesto však, alespoň zatím, převládala unavená spokojenost. Rozdělal oheň a shromáždili se kolem něho. Poslední přišel Zrzavec, v ruce nesl plátnem zakrytý předmět. Vikingové souhlasně přikyvovali a pouze Olaf - Kelly netušil, oč se jedná. Zrzavec počkal až mu uvolní místo a potom ve stoje promluvil. Od pasu nahoru se ztrácel ve stínu, místo obličeje měl anonymní masku tmy. V zakrvácené zbroji více než člověka připomínal bezejmenné tvory z počátku světa. Napůl neviditelný, mocný, krutý, bez smílování. Číslo z něj cosi děsivého, ale nikdo z jeho společníků to nevnímal. Byli stejní.

"Dnes zabil mečem svého prvního muže." Promluvil chraptivým hlasem. Nedalo se určit, kam se dívá, ale Olaf - Kelly cítil jeho pohled až v někde v zátylku.

"Kapitána této lodi."

Muži souhlasně zahlučeli.

"Porazil ho ocelí a získal tak jeho sílu."

Jakoby Zrzavec vyslovoval dávno zapomenuté zaklínadlo.

Olaf - Kelly cítil, jak se ho zmocňuje neznámá síla, jeho mysl se otřásala ve vírech prázdnoty. V krátkých okamžicích, kdy se z hlubiny vynořilo jeho skutečné já pohřbené pod nánosem utrpení a starých vzpomínek, se chvěl hrůzou. Zrzavec pokračoval.

"Získal prvního muže své armády, armády, která mu bude sloužit v Říši Šedi, armády mrtvých. A stal se jedním z nás." Poslední slova zlověstně zarezonovala tmou. Olafovi - Kellymu třeštila hlava, svíraly ho neviditelné okovy, jeho tělem nyní vládl někdo úplně jiný. Ano, ještě mohl odmítnout, ale nechtěl. S bolestí přicházela moc a síla. Zrzavec si sedl a odkryl zahalený předmět. V ruce držel číši naplněnou černým nápojem. Hrůznou číši starých časů, symbol dávno zapomenutých obyčejů, obřadní pohár Zasvěcení. Číši byla nahrubo opracovaná lebka s odřezaným temenem a ucpávanými otvory. Z okraje ještě visely cáry kůže a masa, týl zdobily šedobílé cákance mozku.

"Nejvyšší pocta," pronesl Zrzavec, natáhl ruku a někdo mu do ní podal zapálenou třísku. Přiblížil plamen k lebce - nápoj vzplál. Hořel zelenomodrým plamenem, černá kapalina se vařila, stoupal z ní šedý kouř. Zrzavec se naklonil k Olafovi - Kellymu a pomalu mu pohár podal. Olaf - Kelly zhypnotizovaně pozoroval příšernou nádobu. Očima se vpíjel do vyhaslých očních důlků, byly jediným pevným bodem v chaosu, který ho obklopoval. Stál na rozhraní, ještě mohl změnit svou volbu. Proč by měl? Poznal torzo tváře - díval se na pozůstatky kapitána, kterého dnes porazil. Usmál se, uchopil lebku oběma rukama, opatrně ji přiblížil k ústům a okusil první ohnivý doušek. Žár klouzal dolů do útrobu, moc se protavovala do mozku. Pálila, ničila, ale zároveň budovala nové konstrukce. Konstrukce, které by každého normálního člověka okamžitě přivedly k šilenství. Kelly - Olaf cítil, že svět, který ho obklopuje, má náhle pevný řád. Zdál se jednoduchý, jednoznačný a Kelly - Olaf v něm měl své pevné místo. Ještě jednou se napil - zmizely i poslední pochybnosti. Podal pohár muži po své levici a netrpělivě čekal až na něj opět přijde řada.

Po tři roky se obchodníci, galejníci, ale i posádky vojenských lodí křižujících Lumpurské moře, třásli hrůzou pokaždé, když na horizontu spatřili siluetu jakéhokoliv plavidla. Často se stávalo, že mořské proudy chaoticky vířící mezi Kupeckými ostrovy, přihnali ke břehům lodi se zakrvácenými palubami posetými mrtvými těly. Nikdy nikdo nepřežil, aby mohl říci, co jsou zač a jak vypadají mořští běsové rozsévající smrt. Zkušení mořští vlci ze severozápadního pobřeží Wskaegu, které si obchodníci často najímali za kapitány svých korábů, tvrdili, že stejné věci se u nich děly před několika lety. Pak prý samy od sebe ustaly. Dvakrát se spojené loďstvo Kupeckých ostrovů pod záštitou Rudého krále pokusilo najít a zničit krvavý přízrak plundrující obchodní stezky mezi souostrovím a pevninou, avšak jediným výsledkem byla ztráta mnoha lodí při nočním masakru. Nikdy se nevyjasnilo, kdo s kým vlastně bojoval.

Čtvrtá zima se rychle blížila. Kelly dospěl v muže. Po Zrzavci byl nejvyšší a ač na sobě, na rozdíl od některých jiných vikingů, neměl ani unci zbytečného tuku, byl z nich nejmohutnější a nejtěžší. Jeho mládí zmizelo v bouřích a ledových vychřících, utopilo se v krvi provázející ho na každém kroku. Jeho těžké ruce více než lidské končetiny připomínaly napůl opracované jasanové rukojeti vesel, s nimiž po většinu roku pracovaly. Během let zabíjení se oblékl do šedého železa a matné oceli. Váhu zbroje, která by každého jiného muže ztrhla k zemi necítil a nikdy ho nenapadlo, že existuje i pohodlnější oděv. V zacházení se sekerou, mečem či nožem se mu nemohl rovnat nikdo z armád celého světa - samozřejmě kromě jeho druhů. Jejich neskutečná obratnost v boji přesahovala lidské chápání, hraničila s nemožností a s každou další šarvátkou narůstala.

Během čtyř let zahynulo pouze pět vikingů - a z toho jen tři při útoku na cizí loď. Bylo by jich mnohem více, avšak pokud viking nepadl mrtvý hned v prvním okamžiku, tajemná síla ho zemřít nenechala. Dva muži spáchali sebevraždu v zimě za nuceného pobytu na Norflostonu. Jeden si sekerou rozpoltil mozek, druhý si na hlavu pustil těžký kamenný blok. Muži o tom mezi sebou nemluví, vlastně kromě několika málo vět bezprostředně po zničení nepřátel nehovořili vůbec. Kelly sám nepronesl slovo ode dne, kdy se s piráty setkal. Na rozdíl od nich mlčel i ve chvílích největšího bitevního šílenství. Byl tišší, divočejší a krutější, pokud se míra jejich krutosti dala vůbec odlišit. A jeho oči, jeho oči byly mrtvé. Nepatřil již do světa lidí, každým dnem se více a více přibližoval Říši šedi.

Seděl na lavici a zkušeně, aby nepromrhal jediný doušek vzduchu, vesloval. Oči měl přivřené, zabíral v pravidelném rytmu, z veslařského transu ho vytrhovalo jen pomýšlení na blížící se zimu a dlouhé měsíce nuceného nic nedělání. Počasí se již řadu dní neměnilo. Syrový vlhký vzduch, olověná obloha, bezvětrí. V prostoru se vznášela příchut' ledu a sněhu. Poslední chvíle klidu před příchodem královny Zimy.

Kelly, aniž by se rozhlédl, hvízdavě vyfoukl vzduch mezi zuby, prodloužil záběr o sedm palců a začal rázněji zasekávat. Drakkar se zhoupl pod tvrdým záběrem čtyřiceti vesel, Zrzavec u kormidla lehce změnil směr a krvelačný dravec se vydal za další kořisti. Kelly se sám pro sebe usmál, na patře cítil pachut' krve.

Mohutná koga se dvěma stěžni a několika otvory pro vesla se o útěk ani nepokoušela. Bylo by to marné. Zdálo se, že na vysoké palubě (převyšovala drakar o dobrých deset stop), není živé duše.

Štíhlá pirátská loď naplněná smrtí se blížila, čtyři muži s hákovacími tyčemi stáli připraveni. Od kogy je dělilo již jen několik lodních délek. Zrzavec až v poslední chvíli pochopil, co znamená řada dlouhých holí vyčnívajících přes brlení. "Levá záběr a zalehnout!" Zachraptěl.

Opřel se do kormidla, odklonil drakar ze směru a vrhl se na podlahu. Skoro pozdě. Ebenoví lučišníci vypálili první salvu. Nebýt Zrzavcova zásahu, vikingové by pod nimi defilovali jako řada pohyblivých terčů. I tak byli oproti výše postaveným střelcům kryti jen mizerně. Obránci naštěstí stačili vystřelit jen jednou a po té se jim drakar setrvačností vzdálil.

Zrzavec ležel na palubě a zamyšleně pozoroval ještě drnčící šíp, který prošel bokem lodi a zastavil se těsně u jeho hlavy. První setkání nedopadlo příznivě, pět mrtvých, sedm raněných, kteří by správně měli zemřít také. Tohle vypadalo na tvrdý oříšek.

Šero houstlo, temnota se tlačila blíž a blíž k vysokým bokům Koenigy a ani četné pochodně ve stojanech ji nedokázaly rozptýlit. Ku Ron Weantoni, vysoký štíhlý muž pyšného vzhledu s úzkým knírkem, stál na kapitánském můstku, upřeně hleděl do tmy a pozorně naslouchal. Smrt slídila někde blízko. Weantoni nepochyboval, že drakar je obávaným příznakem sužujícím po dlouhá léta Kupecké ostrovy. Už dlouho o věci přemýšlel a nevěřil na báchorky o mořských obludách vynořujících se z hlubin. Piráti, nemilosrdní a krutí piráti. Již když přijímal neobvyklou zakázku - pozdní přepravu drahocenného nákladu s jedinou lodí, tušil, že se s nimi setká. Byl vynikající kapitán, bojovník ale i taktik. Všichni muži jeho posádky patřili k nejobdivovanějším námořníkům Kupeckých ostrovů, v porovnání s ostatními dostávali pohádkovou mzdu a každý z nich si kladl za čest, že slouží právě pod Weantonim.

"Loď na předním pravoboku!" Zahalekala hlídka ze stěžňového koše. Na palubě se nepohnula ani noha, pouze zazněl známý úsečný hlas.

"Greg, Mauli, Rawson."

Osmnáct párů nohou rozezvučelo prkna paluby, tři šestice lučišníků posílily ohrožené místo. Ze tmy se vynořil dlouhý stín. Těťivy zavržaly, hladina se zaleskla, jak pirátská loď prudce změnila směr. Drakar opět zmizel v černotě.

"Zpět!" Zavelel Weantoni a v duchu si oddechl. Vždy, když se vikingové přiblížili, zamrazilo ho v zátylku. Tentokrát nemuseli ani vystřelit, naučili je bát se sedmistopých luků.

Lučišníci se vrátili na středové stanoviště, odkud mohli snadno posílit kterýkoliv místo obranné linie. Muži mlčeli, v duchu se zaklínali jménem svého kapitána a v rukou hýčkali dlouhé luky. Obcházela je sama smrt, dotírala na ně a někde ve tmě si brousila své jedovaté zuby. Jediné, co jí bránilo zmocnit se kořisti, byla odvaha mužů a štíhlé šípy s nemilosrdnými hroty.

I v podpalubí, v přepychově vybavené prostorné kajutě, vládla napjatá atmosféra. Jedenáct žen sedělo v hloučku na hedvábných poduškách, občas některá z nich prohodila slovo, či se pokusila o žert, který měl rozptýlit tíživé ticho. Sporé nažloutlé světlo lamp ukazovalo nápadně krásné tváře poznamenané strachem. Obvyklá řevnivost panující v doprovodu Charazy, budoucí první manželky vládce Rudého království, zmizela, dívky se vzájemně držely za ruce, jakoby v dotyku mohly najít bezpečí. Kromě jedné, se všechny třáslly hrůzou.

Nika seděla trochu stranou, oči měla klidné a zdálo se, že naslouchá. Na první pohled se sem nehodila - ani vzdáleně nepřipomínala krásy líbící se mocným mužům. Velké oči v úzké tváři s výraznými lícními kostmi prozrazovaly vnitřní sílu, která je u konkubin či manželek na obtíž, drobnou postavou připomínala spíše chlapce. K Charazině doprovodu patřila pouze dočasně, i když i jejím cílem byl královský palác. Králův čaroděj potřeboval pomoc ženy a proto kouzelnický klan Amubiů vyslal Niku. Byl to její první důležitý úkol.

Ted' si vůbec nebyla jista, zda se k jeho plnění dostane. Ve tmě číhala Moc, koncentrovaná nelítostná moc. Nebyla zaměřena přímo na ni, ale i pouhou svou přítomností omamovala mysl. Podle měřítek obyčejných lidí byla Nika mocná a nebezpečná čarodějka, skutečným mistrům se však zatím nemohla rovnat. To, co na ně hladově cenilo své zuby, a tím si byla naprosto jista, poněvadž cítila hlad magické energie po životech lidí, stálo navíc mimo její chápání i mimo chápání všech mágů civilizovaného světa. Soustředila se a snažila se vnitřními smysly co nejopatrněji prozkoumat zřůdnou strukturu. Pokud by na sebe upozornila a probudila strážce spícího v spleť pavučině -. Myšlenku nechala nedokončenou, po čele jí stékala osamělá kapka potu.

Weantoni ustoupil ke kormidlu, aby nepřekážel mužům v návratu na stanoviště. Z několika míst zazněly výkřiky nadšení. Tentokrát vypálili salvu a sám Weantoni viděl, že zabili nejméně dva z útočníků. Přestože hra na kočku a myš drásala nervy, situace pro myš nevypadala až tak špatně. Zatím nepřišla ani o chlup a kočka už měla kožich pořádně pocuchaný.

Vikingové se na první pohled zdáli stejně neteční jako jindy, v nitru však běsnili. Nedokázali se k lodi přiblížit, aniž by je ďábelští lukostřelci neprošpikovali svými šípy. Jejich dlouhé luky dokázaly na krátkou vzdálenost probít bok lodi i muže kryjícího se za ní. Drakar pomalu začínal připomínat dikobraze.

Kelly se už téměř nedokázal ovládat. V mozku mu vířila smrt. Pomalu ho stravovala a rozemílala na drobné střepy. Toužil, potřeboval, musel zabít. Ničivé nutkání mu vnuklo šílenou myšlenku. Přednesl ji ostatním a s napětím čekal. Vikingové nikdy nepodnikali sebevražedné akce a jeho návrh se jí silně podobal. Muži mlčeli, poslední a rozhodující slovo patřilo vždy Zrzavci. Ten pomalu přikývl a přisoudil tak myšlence alespoň stín naděje na úspěch. Nápad prošel okem kletby a mohl být uskutečněn. Zrzavec ukázal k přístřešku u stěžně, kde přechovávali rezervní výzbroj.

"Pomohu ti obláci se."

Vikingové udiveně pohlédli na Kellya v jeho masívním ostrými tmy se ježícím pancíři, ale nikdo se na nic neptal.

Weantoni znepokojeně pozoroval námořníky roznášející další hořící lampy, pohledem opakovaně kontroloval rozestavené lučišníky. Vzduch se mu najednou zdál těžký a hustý, často se nadechoval z plných plic, aby si pročistil mozek. Něco nepřirozeného a hrůzu vzbuzujícího se vznášelo všude kolem. Muži to cítili a bez příkladu svého kapitána by boj dávno vzdali. Weantoni si to uvědomoval, snažil se nedat najevo sebemenší pochyby či nejistotu. Ještě jednou přehlédl postavení svých mužů - Přední nástavba - 13 střelců, 9 šermířů, 5 záložníků, střední paluba - 24 střelců, 22 šermířů, 15 záložníků, nejvýše položený a tudíž nejbezpečnější velitelský můstek - 9 střelců, 7 šermířů. U hlavního stěžně navíc čekalo připraveno na případný střet z blízka dalších 40 bojovníků. Nikde nenacházel chybu, ale nepříjemné tušení zůstávalo. Jako by dnes statečnost a prozíravost neměla šanci zvítězit.

Kelly nyní připomínal zřůdnou stvůru z počátku světa. S pomocí druhů se oděl do neskutečně masívního brnění - zesílený zádový pancíř, zdvojené nárameníky, vysoký železný límec kolem krku, těžká suknice pod kolena, dvoje náhlenice, monstrozní helma. Místo aby ho váha oceli srazila k zemi a vzala mu jistotu pohybů, z Kellya čísel energie a jeho oči se ve tmě žlutozeleně leskly. Na zápěstí si navlékl řemen sekery - pro nastávající chvíle se hodila lépe než meč, na rameno si připevnil malý kompaktní štít. Jakmile byl připraven, vyhoupl se na stěžň a obratně jako veverka šplhal vzhůru. Drakar se přitom lehce rozkolébal. Vikingové bez dalších slov zasedli k veslům, voda pod ostrou přídí se rozšuměla.

Nika ztrnule seděla, na moment i ji ochromil strach. Musela se soustředit, aby vůbec dokázala vnímat realitu, jen s obtížemi se zbavovala obrazu číhající moci. Jevila se jí jako gigantický, zběsile rotující ledový sloup. Nepřetržitě rostl. Čísel z něj zkáza, okolí zamořoval pachem smrti. Chvěla se. Někdo stvořil vázané variabilní kouzlo. Již to bylo téměř nepředstavitelné a zřůdné. Tady ke všemu jeho strukturu podivným způsobem narušila cizí, naprosto odlišná, síla, která na jednu stranu akcelerovala jeho vývoj a ničivost, na druhou však podstatně snížila stabilitu. Co se stane, až se monstrem přiblíží kritickému bodu, se Nika neodvažovala domyslet.

Weantoni upíral oči do tmy, hlava mu třeštila, nevědomky křečovitě tiskl jílec meče. Něco se musí stát, něco přijde! "Loď před přídí!"

Přímo před ostruhou kogy se z noci vynořil drakar. Čtyřicet dlouhých vesel zuřivě tepalo vodu, plachta se dmula silným větrem. Srážka se zdála neodvratná.

"Palte! Všechny zálohy na příď!" Zařval Weantoni. Osmnáct lučišníků zalícilo. Piráti se však k útoku neměli. Paluba drakaru se zdála prázdná, vesla náhle strnule čněla z vody, pouze u kormidla kdosi stál.

"Palte!" Zopakoval Weantoni. Salva bez velkého účinku zasáhla na pohled prázdnou loď, muži pod lavicemi a štíty utrpěli jen pár škrábanců. Tři střelci si vybrali Zrzavce u kormidla, ale štěstí podpořené pancířem stálo při něm. V poslední chvíli se opřel do kormidelního vesla až dřevo zaprašelo. Drakar mírně změnil směr, boky lodí se o sebe otřely a vzápětí se vzdálily.

Kelly se odrazil od ráhna a skočil do hloubky pod sebou. Nice přejelo po zádech ostří mrazu.

Weantoni si v první chvíli myslel, že ho šálí zrak - vzduchem se mihl šedý stín a s dunivým nárazem dopadl na přední nástavbu.

Kelly se ještě nestačil zastavit a napůl v kotoulu nízkým sekem zneškodnil nejbližšího muže. Vzápětí se vrhl do hloučku šokovaných vojáků. Oči mu svítily, z úst tekla krev. Bez krytí zaútočil sekerou i štítem současně.

Drakar vibroval pod nápořem vesel, v ostré zatáčce se silně naklonil, voda se téměř přelévala přes bok, pěna v brázdě za lodí vařila. Jak dlouho vydrží chaos na přední palubě, jak dlouho může přežít jeden uprostřed mnoha?

Ocelový buldok bezohledně ničil muže okolo, nebránil se, pouze zabíjel. Kdo se vyhnul bleskurychlé sekeře a zákeřnému štítu, toho převálcovala masa pohybujícího se železa. Než se obránci plně vzpamatovali, Kelly se prodral až na před. Jednoho z lučištníků smetl do vody, vzápětí ho obklopil těsný chumel zuřících vojáků. První čepel meče zařinčela na helmici. Zapotácel se, štítem rozrazil hlavu napravo, z otočky zasekl sekeru do nechráněného boku, naběhl na nastavený hrot a srazil muže za ním. Chaos těl, tma, stíny, plápolavé matoucí světlo, muži vybičovaní strachem, krev, běsnění smrti. Kelly se nenechal uvěznit na místě, nepřestával se zdánlivě chaoticky pohybovat tam a zpět, rozbíjel neustále se tvořící obklíčení. Jeho já v extázi řvalo, řičelo. Každý úder, který zasadil i dostal, mu působil rozkoš a více a více ho rozněcoval. Přímo před ním se na okamžik objevila cizí tvář - krátký kmih šíje - přilbice i s lebkou pukla pod úderem zobanu těžké helmy. Současně se však zableskly dva přesné meče. Kelly se stačil pouze otočit zády - ocel zazvonila o ocel - ořesen pokračoval v pohybu a náraz rozpáral trupy útočníků. Vzápětí se rozeběhl vpřed, rozrazil zužující se kruh obránců a než ho stačili zasáhnout, skočil z přední nástavby dolů na střední palubu přímo do chumlu mužů deroucích se nahoru.

Koga se lehce zachvěla - přes brlení se přehouply první siluety se sekerami v ruce, řez začala naplno.

V ženských komnatách panovalo naprosté ticho, dívky se shromáždily v nejzažším koutě, hrůza jim nedovolila ani naříkat. Nika zůstala na místě. Nedokázala by se pohnout, i kdyby chtěla - veškerou vůli napřela k centru moci vířící v konečném kolapsu. Pokoušela se najít základní kámen struktury kouzla, segment, kterým by mohla ovlivnit další vývoj. Mezitím se začalo bojovat i v předpokojí sálu. Dusot nohou, řinčení oceli, praskot drceného dřeva. Tenkou stěnou skrz naskrz pronikl ocelový klín sekery a vzápětí zmizel. Tři dívky se bezvládně sesuly na podlahu. Agónický skřek, nesrozumitelné rozkazy, hlasitý běh několika mužů po schodech nahoru. Obránci tentokrát ještě zvítězili. Jedna z dívek beze slova s vytřeštěnými očima ukázala na velkou a stále se zvětšující černou kaluž protékající pod prahem.

Weantoni držel v ruce ukořistěnou zakrvácenou sekeru. O meč přišel hned při první srážce. Kapitánský můstek se vyprázdnil, kromě něj zde zůstal pouze jeden z jeho spolubojovníků. Společnost jim dělala dvacítku mrtvých, až na dva samí námořníci a vojáci. Na hlavní palubě panoval naprostý zmatek, lampy většinou zhasly, ve tmě nebylo vidět kdo je kdo a na čí stranu se přiklání vítězství. Weantoni nepochyboval, jak boj skončí. Proti nim nestáli lidé, ale démoni, které mnohdy nezastavila ani smrtící rána. Už chtěl seskočit dolů, aby pomohl svým mužům, když ho zadržel neskutečný výjev.

Kelly už dávno ztratil štít, místo něj se kryl zlomeným mečem. Pětice mužů v kroužkových zbrojích s dlouhými meči, na první pohled mistři šermíři, ho obklíčila pod přední palubou. Na okamžik se zastavili a zformovali. Pak tři z nich současně vyrazili do útoku, dva vyběhli po schodech, aby mohli udeřit ze zadu a shora. Kelly cítil, jak rukojeť sekery zavibrovala. Obraz světa se rozmazal, aby vzápětí nabyl nepřírodně zřetelných obrysů, vše nepodstatné zmizelo. Zahodil torzo meče a uchopil zbraň oběma rukama. Krátce balancoval na hraně a pak definitivně sklouzl na odvrácenou stranu světa - moc jím prolнула. Změnil se v rozmazaný stín. Zaútočil první. Bezhlavý trup ještě stál, když se dva ocelové jazyky zakously do jeho boku. Zásahy mečů ho srazily k zemi. V pádu se přetočil a udeřil půlobloukem, avšak pouze naplocho. Sekera přesto přerazila neozbrojenou paži. Meč hnaný veškerou silou zoufalého muže rozrazil břišní pancíř a zakousl se do masa. Ne dost hluboko. Než voják stačil nalehnout na zbraň, okovaná pěst meč přerazila a nelítostný kolos stál opět na nohou. Třesk tří úderů splynul v jediný zvuk, současně se vzduchem mihla sekera. Trup jednoho z šermířů se rozpadl na dvě podélné poloviny. Zbylí dva se stáhli za stěžen a odsoudili tak svého druhu, který právě seskočil z přední paluby, k rychlé smrti. Kelly se na okamžik zastavil. Zprava se k němu blížili další vojáci, šermíři oddechovali a čekali na posily. Nízko při zemi se vrhl do dalšího střetu. Stěžen, za kterým se jeho protivníci skrývali, neviděl, nebyl podstatný.

Weantoni sledoval kácející se stožár a mechanicky opakoval sprostou kletbu. Obrněný kolos ho podetl jako tříletý javor, převálcoval jeho nejlepší bojovníky a teď se pustil do dalšího masakru. Weantoni pochopil, že prohrál, ale vzdát se nemínil. Obavy i strach se závěrečným poznáním nevyhnutelné porážky zmizely, zůstal jen vražedný vztek.

"Dostanu tě!" Zařval. Kývl na vojáka vedle sebe, a vrhl se do zmatku na střední palubě.

Nika zanechala marné snahy. Kouzlo se měnilo rychleji než stačila sledovat, ze sloupu moci se stalo nevypočitatelné tornádo, složitá struktura přerostla v chaotickou změť, síla se vázala sama na sebe a narušovala rovnováhu v širokém okolí. Cítila, že neustále se koncentrující moc brzy překročí hranici stability. Byla naprosto bezmocná, hlavou jí vířila jediná otázka: Co jsou zač nájezdníci doprovázení smrtící magií?

Schody zaduněly sérií těžkých kroků. Dívky se přitiskly ještě více k sobě. Dveře se rozletěly - a vešel Weantoni následovaný dalšími pěti muži. Zavřeli za sebou, beze slova se rozmístili podél dveří a stěn. Weantoni ničím

neupomínal elegantního šlechtice, kterým ještě před nedávnem byl. Tvář měl křížem rozseklou přes oko, poničená zbroj z něj v kusech opadávala, v rukou držel zčernalou sekeru. Těžce dýchal, oči podlité krví a sevřené rozbité rty změnily jeho jemně řezaný obličej v sveřepou masku. V řezí na střední palubě se několikrát potkal s obrněncem, kterého pronásledoval, ale pokaždé je, k jeho štěstí, oddělila bitevní vřava. V tvrdých střetech se mu podařilo zabít dva piráty - tedy myslel si to do chvíle, kdy se s jedním z nich znovu utkal, přestože ho dříve zanechal zhroutčeného na podlaže s probodnutým srdcem. V tu chvíli se chtěl vzdát, ale dostal válečnickou intuici zrozený nápad. Všichni vikingové byli strašliví, avšak jakýmsi způsobem je všechny přechíňal onen obrněnec. Kdyby ho zabil? Dále v úvahách nepokračoval. Ztratil mnoho mužů a sám byl několikrát málem zabít, než se mu podařilo vzbudit pozornost ocelového bojovníka a vylákat ho k pronásledování. Teď čekal, až draze zaplacená past sklapne.

Schody zasténaly, jak kdosi sbíhal dolů. Vzápětí se ozval praskot - dřevo neuneslo jeho váhu. Weantoni se přihrbil a pevněji stiskl sekeru. Je to on.

Prásk, dveře se rozsypaly na tisíc kousků, vchod vyplnila monstrózní silueta. Weantoni a muž na protější straně udeřili současně. Obojruč. Jeden sek stačil Kelly nepostřehnutelně rychlým pohybem zblokovat, sekera ho však zasáhla do prsou, proťala pancíř a uvízla v hrudi. Divoká razance útoků ho zastavila na místě. Weantoni odstoupil od zdi a upřeně pozoroval ochromeného protivníka. I Nika nespouštěla oči s kymácející se postavy. Viděla moc vířící kolem ocelového klínu ve válečnickově těle. Energie neochotně opouštěla svůj příbytek, ale současně se v pozměněné a nebezpečnější podobě snažila vrátit zpět. V oceli sekery však dřímalo kouzlo rušící starou strukturu, konečný kolaps se nezadržitelně blížil.

"Umři, umři," Šeptala Nika.

Kelly se potácel na rozhraní života a smrti. Nepatřil už mezi živé, ale smrt ho nechtěla přijmout. Voják s mečem se ho pokusil dorazit, ale jeho úder sklouzl po zdvojeném nárameníku. Svaly po léta sycené vražednou mocí postupně ochabovaly, sekera vyklouzla z nemohoucích prstů. Nakonec vikingská ocel převážila a Kelly konečně umíral. Sklonil hlavu na prsa, přilbice zprohýbaná množstvím úderů hlúše udeřila o podlahu. Všichni s úlevou sledovali nepřírovnalé pomalu vyhasínající oči, Nika navíc vnímala neškodně utichající tornádo magie. Umírající muž byl jeho kotva v tomto světě a bez ní se muselo vrátit zpět do Sféry. Weantoni netrpělivě přešlápl z nohy na nohu. Na palubě se stále bojovalo a on tady ztrácel čas. Nika příliš pozdě pochopila, co zamýšlí. Stačila pouze otevřít ústa k varovnému výkřiku.

Weantoni uchopil sekeru, mocným trhnutím ji vyprostil z rány a napřáhl se k poslednímu úderu. Břit rozrušující vazbu mezi tělem a starou kletbou zmizel, prostor se na okamžik zdeformoval v smrti navracející se energie. Nika svinutá do klubíčka bolestně vykřikla, moc se zkoncentrovala v jediném bodě.

Kelly se vymrštil proti Weantonimu, podběhl dopadající sekeru a srazil ho k zemi, vzápětí se na zápasící dvojici vrhli i ostatní vojáci. Spletenec rukou, nohou i hlav se valil od stěny ke stěně, nábytek se měnil v zmrš trosek, supění, přidušený řev, praskání kloubů přehlušilo hluk venkovního boje. Z chumlu rváčů se oddělilo bezvládné tělo - voják měl místo ohryzku krvavou ránu. Na okamžik se zdálo, že Weantoni s podporou svých mužů získává převahu. Uvěznili Kellyho pod sebou, jeden z nich, tísněný pouze objetím Kellyho nohou kolem pasu, vytáhl dýku, a pokusil se znehybnělého protivníka bodnout do podbřišku. Uprostřed pohybu ztrnul, zbraň mu vyklouzla z ruky. Dokázal se ještě odpalovat o kus dál, než s rozdrčenou pánví umřel. Klubko rváčů se opět rozpohybovalo, stěna zaduněla pod nárazem několika těl, jedna lebka nevydržela. Dva muži, současně, jakoby se domluvili, zalehli Kellyovi paže a snažili se je alespoň na okamžik znehybnit, aby dopřáli Weantonimu trochu času. Prsty - spáry v ocelové rukavici se sevřely, vojáci sebou křečovitě trhli a ochabli. Weantoni dokázal sám vzdorovat ještě okamžik, pak se Kelly přes něj překulil a přitiskl ho k zemi. Z Weantoniho tváře zbyla jen groteskní karikatura. Prohrál, ale netrásl se hrůzou ani nežadonil o milost.

"Co jsi zač, bastarde?" Zasyčel téměř nesrozumitelně. Rty měl napuchlé, v ústech zbylo jen pár zubů. Kelly neodpověděl, místo toho se chraptivě zasmál - byl to vůbec první zvuk, který v průběhu celého boje vydal. Povolil sevření jedné ruky a než toho Weantoni stačil využít, ocelová pěst rozdrtila jeho lebku jako zralý meloun. Nika ochromená hrůzou a děsem pozorovala odpornou scénu a nedokázala potlačit záupnění. Kouzlo se v jediném okamžiku přetransformovalo v něco zrůdného s vlastním vědomím a splýnulo s duší člověka. Kelly, aniž by mrtvého pustil, sklonil hlavu a začal jako zvíře chlemtat vytékající mozek. Dívky, které neomdlely, se nevzmohly na jediný pohyb. Skončil svou hostinu, zvedl se a přehlédl zbývajících živé. Uspokojení v jeho očích zmizelo, vrátila se do nich studená zuřivost. Zvedl sekeru a se zamručením vykročil k dalšímu pokračování masakru.

Nedošel. Vzduchem se mihla ocel, klín sekery ho naplocho zasáhl do hlavy. Kelly se zastavil a nevěřícně otočil. Každý člověk, pokud by takový úder přežil, by zůstal ležet v bezvědomí. Další rána. Kellyho oči se na okamžik zavřely. Než moc navázala opětovný kontakt s otřeseným mozkiem, rozbil ticho řetěz zaklínadel. Nika neváhala a využila krátké nestability. Drobná dívka se najednou zdála neskutečně velká, proud slov plynoucí z jejích úst neustával, naopak nabýval na hlasitosti i rychlosti a měnil se v jediný nepřetržitý zvuk. Sál se zatměl mlhou, vzduch pářil jako plamen, nebylo slyšet nic kromě Ničina hlasu. Po dlouhé době, kdy už jí měl alespoň desetkrát dojít dech, konečně zmlkla a vyčerpaně se sesula na podlahu.

Zrzavec upustil sekeru, kterou před chvílí omráčil svého druha. Tiskl si spánky a nechápavě se rozhlížel. Vypadal jako někdo, kdo se vzpamatovává po velmi dlouhém omámení. Narušené kouzlo postupně vyhasínalo, Hlídač i Oko vyklízeli své pozice, jedenáctiletá kletba pomíjela. Současně s tím viking začínal vnímat zranění a únavu. K smrti vyčerpaný poklekl a znehybněl.

Koga se opilecky kolébala v bezvětrí. Mrtví pokrývali palubu v celých hroznech, ještě nedávno bílá prkna zčernala prolitou krví, občas zaznělo tlumené zasténání. Opuštěný drakar se houpal na vlnách o kus dál. Zrzavec se opíral o kormidlo a pozoroval vycházející Slunce. Chvilími se mu zdálo, že na horizontu vidí rozmazanou siluetu vzdálené lodi,

ale to ho nejspíše šálil zrak oslepený blyštivými slunečními paprsky. Obvazy na rameni a hrudi mu prosakovala krev. Jeho hlas byl nejistý a slabý.

"Sedmnáct, zbylo nás pouze sedmnáct."

Nika se po prodělané noci sotva držela na nohou.

"Patnáct tvých mužů a dva námořníci. Polovina může do večera umřít."

Zrzavec nesouhlasně zavrtěl hlavou.

"My na zranění neumíráme. Buď padneme mrtví, nebo přežijeme."

"To bylo dřívě. Teď vás už nic nechrání. Jste obyčejní, vlastně skoro obyčejní, smrtelníci. Tedy, až na toho v podpalubí."

"Myslíš Kellyho," napověděl jí Zrzavec. Přikývla.

"Ráda bych si vyslechla váš příběh, ale musím si odpočinout. Vydala jsem se ze všech sil."

Zrzavec ji nevnímal, propadl se do vzpomínek. V zesilujícím větru podvědomě směřoval loď k severu. Nika zamířila do kapitánské kajuty, ale po pár krocích ji zastavil chraplavý třesoucí se hlas.

"Na počátku nás bylo tisícpětset na dvanácti lodích. Nejlepší muži severu. Byla to válka, o které se příliš neví. Jedna z mnoha pútek s ledovými kouzelníky. Tenkrát jsme však chtěli dostat největšího z nich - Dreomega. Rozšiřoval své panství na náš účet, zvířata v zimě mrzla, lesy hynuly. Zamířili jsme přímo k jeho tvrzi Kronywaaldu. K pobřeží severní pevniny doplulo devět lodí. Vychřice, bouře, ledové smršti nás pronásledovaly jedna za druhou, ale probili jsme se. Už to pro něho byla velká rána. Hned po vylodění jsme narazili na armádu ledových otroků. Měli jsme tenkrát jiné zbraně, poctivé, se zakutým vnitřním ohněm. Prorazili jsme. Vedl nás Kelly Hangeron, chytrý jak liška a tvrdší než křemen. Neztratili jsme se ani v sněžném labyrintu a čtvrtina nás došla až k Dreomegově pevnosti. Byla obrovská, mnohem větší než jsme si představovali. Z čírého ledu. Nevzdali jsme se. Ledové zbroje jeho vojáků praskaly pod údery našich seker jako vaječné skořápky, kouzla se tříštila na našich pancířích vyrobených v pouštních kovárnách. Za cenu velkých ztrát jsme pronikli až do jeho osobní věže. Chybělo málo, tak málo. Poslední, co si pamatuji, je obrovský sál a voda tekoucí ze všech stran. Nešlo utéci, sotva ses namočil, zmrzl jsi v kámen. Sto nás chytil do pastí a změnil v služebníky smrti. Od té doby uplynulo jedenáct let, jedenáct let, na které se bojím vzpomínat. Netuším kolik lidí jsem zabil a bojím se, že už nejsem člověk. Zbyla ze mně jen prázdná slupka, stín čekající na cestu do světa, kam patřím, do Země šedi."

Zrzavec se odmlčel, jeho tvář během vzpomínek viditelně zestárla, rozbrázdila ji síť hlubokých vrásek.

"Muž, kterého jsem spoutala kouzlem, je ale příliš mladý na to, aby mohl být tím Kellym, o kterém mluvíš," řekla Nika.

"Přidal se k nám před čtyřmi lety a měl Kellyho sekeru. Myslím, že je s ním příbuzný, hodně mi ho připomíná. Myslím skutečného Kellyho Hangerona. Už když jsme ho potkali, musel být jiný, poněvadž jsme ho nezabili. Řekni mi -"

Zrzavec se obrátil k Nice, ale dívka už spala. Ve stoje, s otevřenýma očima.

Uplynuly tři dny. Po celou dobu vál příznivý vítr, hladina byla klidná, jako by je osud nechtěl dále zkoušet. Ničina chmurná předpověď se nevyplnila, vikingové se uzdravovali zázračnou rychlostí a zdálo se, že i dva námořníci přežijí, i když jejich zotavení bude trvat mnohem déle. Nika trávila většinu času u Kellyho, snažila se pochopit a odstranit kouzlo, poutající jeho mysl, ostatní dívky se rychle přizpůsobily nové situaci a věnovali se raněnému. Vikingové se chovali jako lidé probuzení z dlouhého spánku. Pokud se nemuseli starat o plachty, mlčky seděli na palubě a pozorovali oceán.

Večer přišla Nika k Zrzavci - nikdy se nadlouho nevzdaloval od kormidla. Sedla si vedle a nabídla mu jídlo, které přinesla sebou.

"Přišla jsem na pár věcí a pokud jsi stále zvědavý, mohu zodpovědět některé tvé otázky."

"Jsem Stín?" Zeptal se Zrzavec, ale díval se stranou na moře.

"Některé. Tohle se dozvíš až umřeš. Ty i ostatní."

Zrzavec s ulehčením pokrčil rameny.

"Možná je lepší nevědět. Pokud se zařadím do armády věčných válečníků v šedé zemi, potkám spoustu známých," ušklíbl se s náznakem šibeničního humoru a vzal si od Niky kus pečeně. Dotkl se při tom jejich prstů a vjem lidského tepla ho šokoval. Dívka byla živá, nádherně živá. U sebe si nebyl jist.

"Proč kletba pomínula? Měli jsme přece zabíjet, dokud budeme na živu. Za jedenáct let nás zemřelo pouze třicet.

Nestárli jsem, nikdy jsme neonemocněli. Mohli jsem zahynout pouze v boji, nebo vlastní rukou."

Nika zamyšleně žvýkala tuhé maso.

"Dreomeg nad vámi rozprostřel kletbu. Ta zdeformovala vaši osobnost, jisté části zatlačila hluboko dolů, jiné, vlastní všem mužům a obzvláště válečníkům, neúměrně posílila. V každém z vás vytvořil ohnisko nenávisti vůči všemu živému, vůči každému tvorovi schopnému myslet, cítit. Hlíдалo vás Oko, které vám nedovolilo vrhat se do beznadějných sebevražedných bojů, do nichž vás nutila nenávist. Moc, ukrytá v kletbě, vám pomáhala snášet hlad, zimu, napomáhala léčbě zranění. Doplnovala se životní energií těch, které jste zabili. Kdyby kletba nepomínula, věřím, že většina z vás, by boj na lodi přežila. Geniálním, zároveň však i slabým místem celého kouzla bylo, že mu Dreomeg ponechal jistou volnost, aby se mohlo přizpůsobovat situaci. V průběhu let jste se pravděpodobně stávali stále lepšími a lepšími bojovníky, prakticky neporazitelnými. Zároveň jste se však přicházeli o své lidství. V co by jste se nakonec proměnili, si nedokážu ani představit. Naštěstí, nebo bohužel, vyber si, jste potkali Kellyho Hangerona. Už tehdy nebyl živou bytostí, ve smyslu definovaném kletbou. Musel strašlivě nenávidět lidi, podobně jako vy. Chtěla bych vědět, co ho tak poznamenalo. Ušetřili jste ho, přijali mezi sebe a kouzlo ho přikrylo. Postupně se měnil, stal stejně krutým jako vy a pak ještě neskonale tvrdším. Možná to mělo co dělat s jeho zbraněmi. Jsou velmi staré a je v nich ukryta velká síla nepocházející od Dreomega. Stejně jako voda vždy nateče do nejnižšího místa, i těžiště kletby se postupně přesunulo

na něj. Dreomegovu kouzlo pozvolna interagovalo s mocí jeho zbraní, aby bylo co nejeфекtivnější. Dole v podpalubí, v okamžiku, kdy se chystal vrhnout na nás, se v celkové struktuře kletby cosi změnilo. Na okamžik jste se dostali mimo kontrolu a ty jsi Hangerona zastavil. Potom jsem zasáhla já. Měli jsme všichni nepředstavitelné štěstí." Zrzavec i Nika se odmlčeli a ponořili do vlastních neradostných myšlenek. Kdyby se pozorně rozhlédli, snad by si všimli siluety lodi na hranici viditelnosti.

Po týdnů klidné plavby spatřili Norfloston. Jen díky Zrzavcově jisté ruce propluli pro klenuté boky kogy příliš těsnou kamenou branou a zakotvili v chráněném přístavu. Jako každý rok, i tentokrát se vydali podzemní stezkou do svého sídla. Dnes však naplno pocítili přítomnost tvorů skrývajících se v temnotě. Černá aura, která jim po léta zabezpečovala volný průchod, zmizela, a jejich pochod se v závěru změnil v šílený úprk. Pouze Hangeron nespěchal. V jeho blízkosti výhružný šramot utíchal, uklidnění obyvatelé tmy se vraceli ke svým záležitostem.

Zima pomalu plynula, vikingové, dívky i oba námořníci se zdržovali v těsné blízkosti povrchu, chmurnost místa na ně na všechny těžce doléhala. Vikingové, i když se stále chovali nepřírozeně tiše a klidně, se pomalu vzpamatovávali ze svého omámení. Nika se vzdala naděje, že Kellyho úplně vyléčí a spokojila s tím, co dokázala. Podařilo se jí vzdálit ho vražednému šílenství a částečně probudit jeho vědomí. Neustále ho však pozorovala, uvědomovala si, že zdaleka není normálním člověkem. Častokrát se snažila navázat s ním rozhovor, ale nikdy jí neodpovídal, občas však alespoň naslouchal. Ostatní lidi zcela přehlížel, jako by pro něj neexistovali. Asi v polovině zimy se vrátil z jedné ze svých častých vycházek po podzemním labyrintu a jeho tvář vypadala živěji než obvykle. Nika se toho pokusila využít. Přiblížila se k jeho lůžku - přebýval daleko od ohně na rozhraní světla a tmy. Zrzavec, který na Kellyho také instinktivně dával pozor, mimovolně uchopil sekeru. Dívka byla proti obrově v černém pancíři neskutečně drobná a bezbranná. Zrzavec si uvědomil, že má strach. O ni. Strach. Byl to pro něj zcela nový pocit. S připravenou zbraní se ukryl ve stínu, který bylo v podzemí všude dost.

"Víš kdo jsi?" Zeptala se tiše Nika.

"Víš to?"

"Jsem Kelly Hangeron," odpověděl Kelly hrdě, "a na rozdíl od vás," rozhlédl se okolo, "jsem skutečný a vidím věci takové jaké jsou. Vnímám svět tam, kde vy vnímáte prázdno, život, kdy vy přehráte před smrtí. Jste pouhé stíny, chuchvalce mlhy, které se rozplynou ve větru."

Nika zaklonila hlavu a zahleděla se mu upřeně do očí.

"A kdo jsem já, také jen cár dýmu?"

Kelly natáhl ruku, jako by se jí chtěl dotknout.

"Ne. Osobodila jsi mě z otroctví, díky tobě jsem sám sebou. Ale jsi jiná, stojíš na druhé straně, na straně rozplzlého světa. Nenávidíš mě, zároveň se mě bojíš. Nejraději bych vás všechny -"

Kelly upřeně pozoroval Ničinu tvář a pomalu sevřel dlaň v pěst, až ocel rukavice zapraskala.

"A jenom ty mi v tom bráníš."

Jeho hlas byl odlidštěný a studený, Nika si uvědomila, že se chvěje. Hangeron se na místě otočil a rychlými kroky odešel do tmy. Zrzavec objal Niku kolem ramen a zavedl ji k ohni. Třebaže si sedla až k plamenům, stále se třásla zimou. S kým, nebo přesněji s čím, se to právě potkala? Kelly byl člověk mnohem méně, než předpokládala. Zrzavec viděl její slabost a zabalil ji do svého kožešinového pláště, ale teprve až ji přitáhl k sobě, začala se postupně vzpamatovávat. Až lidská blízkost dokázala zaplašit dotek druhé strany světa.

"Co s ním uděláme?" Zeptal se. Polekaně k němu vzhledla, bála se, že bude chtít zabít, ale díval se na ni unaveně, v jeho očích byla lítost, ne smrt.

"Podle mě už není člověk. Mohl by být, ale rozhodl se sám a každým okamžikem se nám vzdaluje. Zanedlouho z něj bude Stín. Patří smrti. Nemohu mu pomoci. Nejlépe uděláme, když se s ním co nejdříve rozloučíme."

Zrzavec přikývl.

"Zima brzy skončí, odjedeme. Každý bude bohatý, i když nedoufám, že to někomu z nás přinese štěstí. Několik mužů si mezi tvými družkami vybralo ženy a chtějí, abych je vysadil někde na pobřeží, aby si tam mohli zařídit domovy. Co budeš dělat ty?"

Nika pokrčila rameny.

"Záleží na tobě, kde mě propustíš. Po mém poslání je dávno veta a netuším, co budu dělat. Navíc, jsem de-facto tvá zajatkyně," dodala skoro rozpustile.

Zrzavec se zamračil.

"Kde si budeš přát. Ani já nemám žádné plány. Cítím se - jsem unavený a prázdný. Rozhodně se nebudu plavit dál po moři. Připomíná mi všechno, co bylo."

Nika se více zamuchlala do pláště.

Láká mě jih. Kamenná pouštní města. Tam se mohu mnohé naučit. Ale mám nepříjemnou předtuchu, že málokdo z nás své plány uskuteční. Něco na nás číhá.

"Nesýčkůj."

Zrzavec se usmál. Cítil se v její blízkosti veseleji. Těšil ho její hlas, její vůně, zamiloval si měňavý lesk černý dlouhých vlasů. Kdyby nebyl tím čím je - Zakroutil nad svými myšlenkami hlavou a pevně stiskl čelisti.

Jemně mžilo, nízké mraky se roztáhly přes celou oblohu a zakryly Slunce. Přesto se vzduchu vznášela vlhká vůně rodícího se jara.

Malý drakar, nejmenší ze tří lodí v tajném doku, byl až po okraj naložen nejcennějšími kusy z nashromážděných

pokladů. Plavba ubíhala v poklidném tempu, stačil mírný vítr a vikingové odkládali vesla. Přestože jim počasí přálo a nikdo ničím nestrádal, panovala na palubě tichá až ponurá nálada. Jako by nikdo nevěřil, že beztréstně ujíždějí svému osudu. Hangeron naopak po většinu času vypadal spokojeněji než dříve. Vůbec nemluvil a pokud nemusel zasednout k veslu, nehybně pozoroval horizont. Občas se v jeho tváři usídlil zvláštní výraz, skoro úsměv. Něco věděl a to něco mu přinášelo radost. Po každém jeho úsměvu ztratila Nika polovinu naděje na záchranu. Zoufale se snažila najít na moři objekt přitahující jeho pozornost, ale pro její oči zůstávala vodní hladina pustá. Jednoho večera, kdy Hangeron stál až na samé přídi a upřeně hleděl vpřed, ho oslovila.

"Na koho čekáš?"

Kupodivu odpověděl.

"Na sobě rovné, na skutečné tvory, skrze které nebude prosvítat světlo. Ale není to tak zlé. Někteří z vás se také stanou skutečnými. A brzy."

Nika se na něj podívala jinými očima a musela potlačit náhlou vlnu paniky. Kelly už nebyl člověk, stal se živým Stínem. Z jeho pohledu čísel chlad a prázdnota, pokožka jeho tváře byla nepřirozeně šedá, pokud se na něj člověk přímo nesoustředil, přehlížel ho jako něco neskutečného, jako nejasnou rozmazanou skvrnu.

"Ale z nás nikdo umřít nechce," odpověděla a hlas se jí třásl.

"Umřít?" Zopakoval Kelly slovo, jako by se rozpomínal, co znamená.

"Ano, ty umřít můžeš, i ostatní ženy, ale vikingové? Snad jen -"

"Neukazuj na nikoho, nechci to vědět!" Přerušila ho polekaně. Kelly se podivně usmál, Niku ovanul ledový závan a proti své vůli ustoupila o krok dozadu. Sporadický hovor na palubě umkl, všichni se otočili k nim.

"Ty se bojíš." zkonstatoval.

Chtěla něco říci, ale slova se jí vzpříčila v hrdle, marně bojovala s mrazivou hrůzou, která se vynořila odkud a více a více ji ovládala. V poslední chvíli, kdy hrozilo, že se v záplavě cizoty a strachu utopí, ji osvobodil příliv tepla - někdo se jí konejšivě dotkl. Nemusela se ohlížet, aby poznala Zrzavce. Již dříve si všimla, že mu není lhostejná, ale byla ráda, že svou náklonnost nedává nijak najevo. Teď mu byla neskonale vděčná a dychtivě vstřebávala uklidňující sílu, jež z něho vyzařovala.

Muži stáli tváří v tvář a nehybně se pozorovali. Ještě před několika měsíci byli jeden jako druhý, ale dnes se lišili více než oheň a led. Člověk a Stín. Kdokoliv by je rozeznal i za bezměsíčné noci a se zavázanýma očima. Nika se konečně vzchopila a přerušila výhružné ticho.

"Zachránila jsem tě, něco mi dlužíš. Slib, že nás necháš odejít, že nám neublížíš."

Kelly se podíval na ni, pak na Zrzavce a pokrčil rameny.

"Proč?" Otočil se a sám pro sebe dodal: Proč ne.

I další den uplynul beze změny s mírným větrem v zádech a klidnou hladinou oceánu. Následující ráno však bylo jiné. Zrzavec se probudil první. S obavou pohlédl na Niku. Od předčervencového rozhovoru se o ni bál a minulou noc pro jistotu prodběl. Klidně spala vedle něho zachumlána do houní. Hangeron stál na zádi, jakoby celou noc nezamhouřil oko. Zrzavec si těžce klekl a duševně se připravoval na nepříjemné ranní probouzení. Dlouhé roky na otevřené lodi zaplatil rozvrzanými klouby a bolestně ztuhlými svaly. Potřeboval čas a teplo, aby se dal do pořádku. Stačil však letmý pohled na oceán a vzápětí stál se sekerou v ruce u kormidla. K drakarovi se rychle přibližovala obrovská galéra. Bez stěží, poháněná dvěma řadami dlouhých vesel.

"Chlapi do lavic a jedem!" Zavelel.

Rozkaz ještě nedozněl a drakar se zhoupł v prvním záběru. Ani teď nepotřebovali vikingové udávat rytmus. Veslovali mlčky, rázně a úsporně, nikdo nespouštěl oči z přízračného pronásledovatele. Minulost se vrátila, ale už nebyli krvelačnými přízraky, nýbrž kořistí. Galéra plula zahalena do jemného oparu, v němž se barvy měnily v uniformní šed' a předměty ztrácely zřetelný tvar. Přestože nebyla dále než dvě stě stop, nezaslechli sebetišší zavržení vesla nebo šplouchnutí vlny o lodní trup. Oceán se v okolí přízračné lodi měnil v olejové zrcadlo, zvedající se vítr přinášel chlad. Nika okamžitě poznala, koho mají v patách. Jejich blízkost ochromovala vnitřní smysly, vzbuzovala beznaděj a zoufalství. Podvědomě se postavila Zrzavci po boku a přestože si byla vědoma marnosti svého počínání, snažila se najít cestu k záchraně. Nebo alespoň naději na ni.

Hangerona se zmocnilo jakési slavnostní uspokojení. Jeho osud se konečně naplňoval, za chvíli se měl střetnout s tvory, k nimž ve skutečnosti patřil. Zmizí veškeré pochyby, nejasnosti, najde pravý smysl svého života. Života? To slovo v něm vyvolávalo rozporuplné pocity, v nichž však jedna strana rychle nabývala navrch. Smysl existence, tak je to správné. Smysl dlouhé, prakticky nekonečné existence. Život je přece něco úplně jiného, směšného a zavrženíhodného. Zhluboka se nadechl, ale spíše ze zvyku, ve skutečnosti to již nepotřeboval. Ruku měl položenu na jílci meče, skrz rukavici cítil pravidelný a stále zřetelnější puls oceli, puls, jemuž se postupně přizpůsobovalo i jeho srdce. Podobným, jen nepatrně odlišným hlasem, k němu promlouvala i odložená sekera.

"Neutečeme jim," zašeptala Nika tak, aby její slova slyšel pouze Zrzavec.

"Ale čím dále k jihu dojedeme, tím budou slabší. To je naše jediná naděje."

Zrzavec přikývl. Třebaže neměl Ničiny znalosti, instinktivně vycítil, koho mají v patách a co proti nim mohou udělat. Stejně tak i jeho muži. Pozorně si prohlédl jednoho po druhém. Veslovali se strojovou dokonalostí získanou během dlouhých let. Věděl, že stejné tempo dokáží udržet ještě po mnoho hodin.

V poledne se na severním horizontu objevili další dvě skvrny, které se rychle přiblížily a změnily v lodě. Jedna vypadala jako neskutečně dlouhá piroga zdánlivě neschopná ani nejkratší plavby po moři, druhá, držící se více vzadu, byl velký vikingský drakar. Se západem slunce se stínová flotila přiblížila. Nika cítila, jak se postupně dostávají do oblasti vlivu příznaků. Reálný svět se proměnil v nezřetelné volně se přelévající obrazy, voda i vzduch splynuly v jednolitou masu, zdálo se, že se i s lodí vznáší v mračnu šedivé mlhy. Naštěstí brzy padla tma a milosrdně skryla nepřirozené okolí. Aniž

by Zrzavec vydal rozkaz, muži přestali veslovat a vyčerpaně ulehli na palubu.

"V noci nezaútočí", vyslovila Nika nahlas skutečnost, která byla všem zřejmá.

Přestože útlpek byl před třemi dny, neviděli ani Měsíc ani hvězdy, tma byla naprosto neproniknutelná. Většina mužů seděla o samotě, pouze pár jich překonalo zesilující pocit odcizení a shromáždilo se s dívkami u stěže. Panovalo napjaté ticho, jen občas někdo prohodil hlasitější slovo. Nika se opírala o Zrzavcovu hrud' a vychutnávala teplo jeho příjemně těžkých paží. Jako čaroděj byla citlivá na jakoukoliv přítomnost Stínů a tady se téměř ocitla v jejich světě.

Kdyby byla sama, asi by nevydržela a skočila do vody, nebo vyvedla něco ještě horšího.

"Zítra nás dostihnou, ať se budeme snažit sebevíc. Hrají si s námi a čekají, až -"

Nika si s překvapením uvědomila, že Zrzavec přesně vyslovuje její myšlenky. A ona sama viděla/slyšela jeho. Zřejmě to způsobila blízkost zhmotnělé smrti, že se lidé dokázali dostat k sobě tak blízko.

"Budeme se bránit, ale nezvítězíme. A smrti pro nikoho z nás, mluvím a sobě a mých mužích, nic neskončí. Přidáme se k nim. Čeká nás věčná válka v Šedivé zemi." Pokračoval pochmurně.

Nika před ním nechtěla skrývat pravdu, ani ho nemínila nijak utěšovat.

"To je osud mnoho mužů, kteří místo pluhu zacházejí se zbraněmi a prolévají krev. Avšak vaše budoucnost je jiná, horší. Padnete rukou Stínů a neztratíte tudíž své já. Zůstanou vám vzpomínky a ty tam bolí. Stanete se velkými vůdci, vaši vládcové si vás budou cenit.. Avšak ani vítězství, ani prohry ve věčných válkách Šedivé země, vám nepřinesou vykoupení. Možná by bylo lepší, kdybych vás neprobudila."

Zrzavec Niku přitáhl k sobě a políbil.

"Nebylo. Udělám všechno proto, aby ses odtud dostala."

Nika se jen smutně pousmála a vrátila mu polibek. Odešli na zád' a o zítřku už nepronesli jediné slovo.

S rozedněním vikingové zasedli k veslům. Přestože galéra, piroga i drakar zvolna zrychlovali, muži až do poledne dokázali udržovat stejnou vzdálenost. Jejich paže se leskly potem, stále však dýchali pravidelně a zhluboka. V okamžiku, kdy slunce překonalo nejvyšší bod své denní dráhy, se pronásledovatelé začali přibližovat. Skutečný svět mizel, říše příznaků je zvolna pohlcovala. Nika se potácela slabostí, jasný sluneční kotouč se změnil v rozmazanou matnou skvrnu. Muži ještě více znásobili své úsilí, ale vražedné tempo nemohli vydržet dlouho. Nika se strachem pozorovala jejich obličej. Hledala v nich známky proměny. Většina z nich se každou chvíli mohla proměnit ve Stíny, v živé Stíny. Pohlédla na Zrzavce a zachvěla se hrůzou. Z jeho obličej se nedalo vyčíst nic, zůstalo abstrahované torzo člověka. On, zrovna on? Pouze u něj si byla jistá - byl tak teplý, lidský, něžný. Miloval ji - v tom se přece nemohla zmýlit! Se zpožděním zaregistroval její úlek a usmál se. Pouze se koncentroval na poslední bitvu. Vydechla a překvapilo ji, jak moc se jí ulevilo. Sklouzla pohledem na Kellyho. Stál bez hnutí na zádi a usmíval se. I ve všudypřítomné mlze ho viděla zřetelně. Když zavřela oči, přetrvával v její mysli jako hrozivá černá silueta. Náhlá křeč ji srazila na kolena. Jsou zase o něco blíže, pochopila. Na několik okamžiků se svět změnil v černobílou roztříštěnou mozaiku. Když začala opět vnímat okolí, byla galéra tak blízko, že rozeznávala i nejmenší detaily. Na palubě stálo několik desítek bojovníků v šedých zbrojích, odlišovaly je pouze složité rytiny na pancířích. Zaujal ji jeden muž. Byl vyšší a mohutnější než ostatní a všeobecná rozmazanost obrysů se ho netýkala. Dokonce ho viděla ještě zřetelněji než Hangerona. Chtěla si prohlédnout veslaře, ale žádní tam nebyli. Dlouhá vesla se sama otáčela v pantech a pravidelně tepala hustou mlhu okolo. Teprve až se soustředila na něco jiného, periferním viděním postřehla, že na lavicích sedí jacísi téměř neviditelní tvorové.

Dřevo zaprašťelo, několik vesel se srazilo a prasklo. Neovládatelný drakar ztratil směr a naklonil se na bok. Stačil jediný pohled a bylo jasné, kdo kolizi zavinil. Deset vikingů bylo náhle podobně černých a studených jako Hangeron. Oči se jim leskly nenávistí, jako jeden muž se zvedl se zbraněmi v ruku. Zrzavec nečekal, až využijí početní převahu a bez výstrahy zaútočil. Jako blesk, přesto s chladnou úvahou, se vrhl na nejbližší dva. Dobře si pamatoval, jak těžké bylo dříve zabít kohokoliv z vikingů a snažil se proto zasáhnout hlavně hlavu a hrud'. Nika se stáhla co nejdále od krvavé skrumáže. Narazila do někoho zády - a ztrnula. Vedle ní stál Hangeron. Klidně s potěšením pozoroval boj, Niky se nevěšimal.

Na palubě dakaru se střetli nejlepší bojovníci světa. Přestože sekera je nejbrutálnější zbraň, zde nerozhodovala jen síla a rychlost. Muži prošli sítím desetiletí neustálého krveprolévání, s téměř telepatickou jasnozřivostí dokázali odhadnout úmysly soupeře a bleskově na ně zareagovat.

Zrzavec přemohl druhého protivníka a ihned zezadu napadl dalšího. Byl viditelně rychlejší a tvrdší než ostatní lidé i Stíny. On nebojoval kvůli sobě, pro něj naděje neexistovala. Roztříštil lebku třetího muže, ale zaplatil za to prot'atým hrudním plátem. Zbroj se zbarvila krví. V dalším okamžiku ho obklopili tři Stíny. Z jeho spolubojovníků žil již jen jeden a toho tísnil dva. Nika pochopila, že viking zemře. Proti třem neměl naději. Šůtem vykryl nebezpečnou ránu, naoko zaútočil na protivníka po pravici a hrudí se vrhl proti sekerě soupeře před sebou. Pohybem zkrátil dráhu zbraně a pancíř sníženou razancí úderu vydržel. Ne však prot'atá žebra pod ním. Dál pokračoval ve svém sebevražedném výpadu.

Nárazem těla na tělo vychýlil protivníka z rovnováhy a pak ho v jen napůl ovládaném pádu se štěstím smetl přes bok lodi. To už se ale na něho řítily další dva ocelové klíny. Uskočil a současně poklekl. Jeden blesk mu prosvítl nad hlavou, druhý ho přes veškerou snahu zasáhl. Nárameník praskl, ruka ochrnula. Zrzavec zavyl bolestí, pustil sekeru i štít a přímo z kolen vyrazil proti bližšímu soupeři. Zdravým ramenem ho nabral do rozkroku, až mu muž přepadl přes šíji. Se zoufalým vypětím se zvedl a v posledním okamžiku nastavil živý štít dalšímu útoku. Rána spolu s vahou břemene ho srazila k zemi. Čekal na poslední sek. Nepřicházel. S krví ho opouštěla i síla, ale přesto se mu podařilo vyprostit se z pod nehybného těla. Poslední ze Stínů stál se zdviženou sekerou nad ním. Nehýbal se. Nika s tváří zkřivenou vypětím ho fixovala pohledem. Tvora příšeří však nemohla ovládat dlouho. Zrzavec se pokusil vstát - nohy ho neposlouchaly. V kleče uchopil sekeru a t'al. Stín ztratil rovnováhu a upadl, současně se vymanil Ničině vůli. Zrzavec sekl po druhém.

Zmračený Stín se posunul po pahýlech nohou a zmocnil se sekery ležící opodál. Udeřil přímo z leže a zasáhl Zravce do hlavy. Zravec se převrhl na bok, svět se před ním roztočil, z očí se mu vyřinula krev. Stín se rozmáchl k další ráně, ale to už nad ním klečela Nika s dýkou v ruce. Držela ji oběma rukama nad hlavou. Bodnula. Jako jehla ostrý břit projel kostí a zabořila se až do dřeva. Stín přibitý k podlaze se ještě nějakou dobu snažil vyprostit, ale nakonec z něho jeho podivný život vyprchal.

Vědomí se pomalu vracelo. Cítil, jak mu někdo jemně otírá tvář. Otevřel oči a spatřil Niku. Držela jeho hlavu v klíně, a ošetřovala nejošklivější ránu na temeni a spánku.

"Zvítězili jsme," zašeptal a pokusil se usmát. Pouze smutně zavrtěla hlavou a očima ukázala vedle sebe. Hangeron stál kousek od nich.

"Byl to dobrý boj," pronesl s jistým uznáním. Jeho hlas připínal praskot ledu drceného o mořský šelf. Zravec pohlédl na moře a spatřil přízračná plavidla, která je sevřela do těsného trojúhelníku.

"Máš pravdu, nemůžeme vyhrát," zašeptal a políbil Ničinu zakrvácenou dlaň. Vrávoravě se postavil.

"Ale můžeme bojovat až do konce."

Sekera mu však vypadla z rukou a Nika ho musela podepírat, aby se udržel na nohou.

Hangeron spokojeně pozoroval přibližující se galéri. Do boku drakarů se zaseklo několik hákovačích tyčí a bezpečně připoutalo menší loď k masivnímu trupu. Velitel Stínů ukázal gestem na někoho za sebou a neviditelný služebník shodil provazový žebřík. Hangeron se bez váhání vyšplhal nahoru. Ozbrojenci se před ním rozestoupili a uvolnili mu cestu k veliteli. Hangeron zůstal stát a beze slova si ho prohlížel. Kapitán lodi byl o hlavu vyšší a současně mnohem mohutnější než on sám. Jeho rozměry ani proporce již nebyly lidské. Tvář mu zakrývala podivně hladká helma bez jakéhokoliv zbytečného zdobení. Na rozdíl od ostatních ozbrojenců - Stínů, měl zřetelné obrysy a jeho barva, zřejmě symbol postavení, nebyla šedá, nýbrž černá.

"Kdo jsi?" Zeptal se ho.

"Já jsem ten kdo dostává odpovědi na otázky, ale protentokrát učiním výjimku. Jsem Kaaw, černý pěšák. Tito muži," ukázal paži okolo sebe, "jsou mí vazalové, bojovníci. A ti v podpalubí otroci. Záleží jen na tobě, kým se staneš."

Nika na moment ztratila vědomí. Hlas jí obrátil mozek naruby, v kostech se usídlil nevyléčitelný mráz. Zravec, který se již poněkud vzpamatoval, pevně stiskl zuby. Jedna z dívek tísnicích se v hloučku se zhroutila - srdce nevydrželo a přestalo bít. Přítelkyně se k ní polekaně sklonila, ale než se těla stačila dotknout, zmizelo.

Kaaw se zasmál.

"Pěkný přírůstek do mého harému. Ale mám jich už dost."

Dál pokračoval vmlouvavým, sugestivním hlasem.

"Zabij je, Hangerone. Všechny. Potřebuješ sluhy, vojáky, ženy. Každý koho přemůžeš se připojí k tvé armádě. Už na tebe čeká a není malá."

Hangeron pohlédl dolů na zakrvácenou palubu drakarů. Živí. Cítil jejich přítomnost, uváděli ho do varu, nenáviděl je. Zabít, přesně to si přál. Ale přesto všechno je zabít nechtěl. Ani nevěděl proč. Váhal.

Nika se s napětím vpíjela do jeho očí. Prázdnotu nevyplnilo nic, nenašla smilování ani milosrdenství, objevila jen touhu ničit, zabíjet. Smířila se s definitivní prohrou.

Hangeron se rozhodl. Přetrhal zbytky tenkých pout, která ho vázala k lidem dole, předchozí nerozhodnost mu připadala směšná. Pevněji sevřel toporo sekery, ale než zbraň pozvedl, znovu zaváhal. Opravdu mu smrt poslouží i tentokrát? Jak se jeho vědomí vzdalovalo lidskému chápání, více a více rozuměl zákonům Země šedi. Každý, koho zničí, ať v boji či jinak, každý, kdo uzná svou porážku, se stane jeho služebníkem. A v nekonečných bitvách jich bude potřebovat mnoho. Ale co se stane, když bude zabíjet na něčí rozkaz?

"Dělej!" přikázal Kaaw popuzeně. Hangeron se zašklebil. Ne, on neuzná ničí převahu. Nestane se ubohým šedým žoldákem, jeho armáda nebude sloužit cizím zájmům. Podíval se na svou paži. Železo bylo černé, stejně jako Kaawův pancíř.

"Kdo jsi, že mi chceš poroučet? Nejsem tvůj vazal, bojovník ani otrok. Ti lidé odejdou, to je moje vůle!"

Černý pěšák se jeho slovům hlasitě zachechtal a pak promluvil syčivým hlasem.

"Jsi hlupák, právě jsi rozhodl o svém osudu! V Zemi šedi každý někomu slouží. A ty budeš mým nejposlednějším veslařem, ubožákem bez těla navždy přikovaným k lavici! Naposledy se rozhlédni, poněvadž ti bez tvaru nevidí, neslyší. Znají jen rozkazy, které jim uložím. Chopte se ho!"

Hangeron odstoupil o krok do zadu, štít mu jako na povel sklouzl z ramene na předloktí. Pozvedl sekeru.

"Jak dlouho jsi mrtvý, ty černá sračko? Kdo tě porazil, komu sloužíš ty sám? Kdy jsi zemřel? Pamatuj si! Já jsem se stal Stínem dobrovolně! Jsem vítěz! Nikdo mě nikdy nepřemohl!"

Kaaw zuřivě zavyl, Hangeronova slova ťala do živého.

"Bojoval jsem s tvory, které si neumíš ani představit! Stačil by pohled a mozek by ti změkl hrůzou!"

V Kaawově ruce se zhmotnil nepřírozeně dlouhý meč. Jeho čepel se jako jediná věc na galéře leskla.

"Jsem neporazitelný!" Zařval Hangeron a kryt štítem vyrazil vpřed. Kaaw nečekal. Nice se zdálo, že zmizel, ale to pouze lidské oči nestačily sledovat jeho rychlost. Kolosy se střetly. Praskot dřeva, oceli. Kaaw svého soupeře jedinou ranou jednoduše smetl z paluby. Hangeron v letu zdemoloval brlení galéry, při dopadu roztříštil dvě veslařské lavice a poškodil trup drakarů. Loď začala zvolna nabírat vodu. Vrávoravě se postavil. Ještě napůl otřesen zahodil rozdrčený štít. Kaaw si sundal helmu - objevila se masivní lebka s mohutnými nadočnicovými oblouky a dvěma kostěnými hřebeny na temeni.

"Už ses poučil, červe?" Zařval.

Hangeron kulhavě přistoupil ke svému podlouhlému

zavazadlu a mlčky ho začal rozbalovat. Nika si uvědomila, že do přízračné atmosféry rozhraní světů se přimísila další

síla. V zápětí poznala co je zač.

"Ne," zašeptala.

Hangeron obnažil meč a uchopil ho do levé ruky. Zrzavec nespokojeně zavrtěl hlavou. Žádný člověk nemůže bojovat s dvěma tak těžkými zbraněmi současně. Ani Hangeron. Nika zbledla. Slyšela obě písně oceli a nedokázala se ubránit nekonečným obrazům bojů, ničení, vraždění, kterými meč a sekeru - věrní služebníci války, prošli. A vždy v rukou vítězů. Z každého boje, z každého masakru vyšli silnější a silnější, až nakonec ožili a pomáhali svým majitelům. Spatřila také příběh malého Olafa Hangerona, nyní Kellyho. Viděla chvíli, v níž poprvé uchopil zbraň, které se bez následků mohli dotknout jen ti nejhouževnatější muži, prožila jeho utrpení, pochopila jeho kletbu.

Ocel zasvětlovala. Kelly obě zbraně pozvedl a přiblížil k sobě. Šklebil se vypětím, jako kdyby musel překonávat odpor. Ocel křísila o ocel. Vytryskl snopeč černých jisker. Kelly se napřímil jako by se náhle stal někým jiným. S graciózní elegancí překřížil meč a sekeru v neznámém rituálu. Nadlouho zmizel v záplavě černé záře a vynořil se nabitý mocí. Jediným skokem se vyhoupl na palubu galéry a sekerou i mečem současně zaútočil na Kaawa. Ten se však nenechal zaskočit. Zabíjáci se podobali rotujícímu tornádu. Vše, co jim stálo v cestě, měnili v zmet' třísek, třesk jejich zbraní zněl jako praskot zemětřesení. V zápalu boje opět spadli na drakar. Dřevo nezpevněné podpůrnými kouzly se pod jejich nohama rozestupovalo, náhodné údery jejich mečů přerážely žebra trupu snadněji než řeznické špejle. Za okamžik zápasili po pás ve vodě. Už už se zdálo, že se oba utopí i s posádkou, ale v poslední chvíli přeskočili zpět na galéru. Drakar rychle mizel pod hladinou. Zrzavec se jednou rukou zaklesl za provazový žebřík, druhou držel Niku. Dívky se panicky chytaly plovoucích dřevěných trosek, několik jich stáhl silný vír.

Válečníci dočasně přerušili souboj a zůstali stát několik kroků od sebe. Hangeron přišel o půl obličeje, ale nekrvácel. Zmet' poničeného masa a kůže prosvítala kost čelistí, zuby obnažené až po kořeny z něj dělaly groteskně se šklebícího kostlivce. Masivní prsní pancíř jeho zbroje byl na několika místech proťat, s řinčením z něj opadávaly části rozbitých nárameníků, náloketníků, helmy. Kaaw vypadal o něco lépe, ale kostěné hřebeny na jeho lebce držely pohromadě jen částečně, čelo mu brázdila síť rozšiřujících se prasklin.

"Jsi hlupák," Zachrčel Kaaw. Jsem černý pěšák. Mě si nemůžeš podmanit. Já tebe ano."

Hangeron se s obtížemi napřímil. Přestože nedýchal ani nekrvácel, zásoba jeho sil byla omezená.

"Možná si tě nepodmaním, ale určitě tě zničím."

Nika smysl slov spíše odezřela ze rtů, poněvadž jedna z ran Hangeronovi poškodila hrtan a zvuk, který vydával, neměl mnoho společného s lidskou řečí.

Hangeron znovu obřadně překřížil meč a sekeru. Pomalu táhl ostří po ostří. Ocel zpívala, černá záře ho zakryla lidským zrakům. Už se zdálo, že ho světlo smrti pohltilo navždy, ale nakonec se vrátil zpět. Jako lidské torzo odsouzené ke zkáze, abstrakce člověka oprostěná od všeho zbytečného, nástroj smrti. Pomalu vykročil vstříc svému soupeři, ze široka se kolébal, aby udržel rovnováhu. Kaaw se usmíval, ale zůstával na místě. A Hangeron stále šel. Kaaw neudeřil sekem, ani jemu již nezbyvalo mnoho sil. Místo toho udělal nízký výpad a bodl. Meč pronikl zbytkem pancíře jako máslem a na deset palců se zabořil do těla. Hangeron se nachýlil dopředu - Kaaw se triumfálně zašklebil - a ztrnul. Jeho soupeř udělal další krok. Ocel zaskřípěla o páteř. Hangeron pozvedl meč a ťal. Čepel prosekla nárameník, rameno a uvízla v polovině trupu. Kaaw se zapotácel a pokusil se druhou rukou vytáhnout svou zbraň z rány. Hangeron se zapřel nohama proti palubě a opět postoupil kupředu, že zad mu vyrostl ocelový hrot. Uchopil sekeru oběma rukama. Kaaw na něj vyděšeně zíral. Na něco takového nebyl připraven. Nakonec se pokusil ustoupit, ale bylo pozdě. Sekera zasvištěla vzduchem a zakousla se do levého boku. Zastavila se až o ocel meče. Kaaw, černý pěšec, se zazmítal v křeči, záře prosvítala jeho tělo, všichni spatřili kosti a mezi nimi dotýkající se ostří. Křičel, řval, ale uvolňovaná síla ho spalovala zevnitř. Jeho tělo se bizardně kroutilo, tkáně se odlupovaly od kostí, hroutily se do sebe až z nich zbyl jen prach. A Kaaw křičel a křičel, dokud se jeho hlava nerozsypala na drobné střípky. Avšak ani potom řev neumkl. Trpěl i vítěz. Hangeron se nedokázal pustit sekery a oblouk moci stravoval i jeho. Černá záře sílila, celá galéra začala hořet, šedá mlha okolo vřela. Pekelná bolest Hangerona zcela ovládla, silueta jeho postavy se rychle měnila, jak probíhala několikanásobná transmutace. Zdálo se, že se snaží promluvit, ale nikdo mu nerozuměl. Náhle černí jeho těla zbledla a z ran vytryskla rudá krev. Nika, která se právě vyšplhala po žebříku nahoru, se bez uvažování vrhla k němu a než ji Zrzavec stačil zadržet, vytrhla sekeru Hangeronovi z ruky. Tok moci byl přerušen, Hangeron se zhroutil, bezvládnou Niku zachytil Zrzavec do náruče. Boj skončil.

Šedá mlha se poněkud rozptýlila, z okolí zazníval tlumený šum vln. Galéra se klidně pohupovala na hladině, drakar s pirogou čekali opodál. Olaf Hangeron se těžce opíral o brlení a díval se, jak šedí válečníci podle rozkazů vytahují na palubu zbylé dívky. Rány se mu opět zázračně rychle zaceřily, přežil. Pokud se tomu dá říkat život, pomyslel si. Už necítil nutkavou touhu plavit se do Země šedi, byl svobodný. Černý oheň sežehl moc ovládající jeho já, s ní však i většinu osobnosti. Zbylo jen pár střípků, pár nejasných nehezkých vzpomínek. Nevěděl, kam by se měl vydat, nepatřil do světa lidí, nebylo tam pro něj místo.

"No, moc se toho nezměnilo," pronesl chraptivě.

Otočil se a zahlédl Zrzavce klečícího nad Nikou. Vypadala jako mrtvá, ale Hangeron věděl, že pokud tomu tak doopravdy je, může mluvit o štěstí. Možná na něho čeká tam na druhé straně, jako jedna z vojáků jeho armády. Velký viking zvedl dívku do náruče a otočil se k Hangeronovi. Po vrásčité tváři mu tekly slzy. Hangeron mlčel. Neměl co říci. Před očima mu proletěl chaotický řetěz vzpomínek: Kromě zabíjení v nich nebylo nic jiného. Snad by mohl zkusit něco jiného. Obrátil se k šedivci, který se stále držel po jeho pravici.

"Co se s ní stalo?"

"Je u nás, čeká na tebe. Tady zůstalo jen tělo."

Hangeron pochmurně přikývl.

"Dobrá jedeme pro ni. Vydej rozkazy veslařům."

Stín od něho zděšeně odstoupil.

"Na palubě jsou živí! To nemůžeš!"

Hangeron se mu zadíval do očí, až muž sklopil zrak.

"Řekni mi, jsem Stín, člověk, černý pěšec, jsem mrtvý, živý?"

Šedivák chvíli mlčel.

"Nevím."

"A co víš?"

"Jsi můj pán."

"Pak víš, co máš dělat."

Stín se poslušně uklonil a odešel splnit rozkaz. Zanedlouho se dlouhá vesla rozpohybovala a galéra i s doprovodem zamířila k severu.

KONEC...